Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 19 AUGUST 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Volmaakt Rechtvaardig

> Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.
>
> Rom. 8:33, 34.

Wat zullen wij dan zeggen?

Wat, temidden van zonde en dood, van belagers en vijanden, van machten der duisternis, die ons van allen kant bedreigen, beschuldigen, benauwen, zullen wij antwoorden?

Wij, die immers in onszelven zwak zijn, machteloos om onszelven te verdedigen; ook zondig en schuldig voor God en voor elkander; wij, die den ganschen dag immers gedood worden, en geacht als schapen ter slachting; wij, die, naar het uiterlijke te oordeelen en naar de maatstaf der wereld, schier nooit de overwinning hebben? . . . .

Wat zullen wij zeggen? . . . .

Wat, tegenover dood en leven, engelen, overheden, machten, tegenwoordige, toekomende dingen, hoogte en diepte? . . . .

Wij zullen zeggen: God is voor ons!

De Eeuwige, de Onveranderlijke, de Alleen-machtige, de Alwijze; God, die waarlijk GOD is; de Alleenhooge!

Hij is voor ons!

Want Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven!

Hij is voor ons en wij zijn van Zijn partij! Daarom zullen wij temidden van alle machten, die tegen ons willen zijn, temidden van woedende en tierende vijanden, ook als wij schijnbaar de nederlaag altijd weer lijden, terwijl wij wandelen in de duistere vallei van dit tegenwoordige, ook zelfs als de schaduwen des doods ons straks overvleugelen, nog jubelen, dat niets en niemand tegen ons kan zijn!

Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft!

En van Zijne liefde kan niemand ons scheiden!

God is voor ons! Wie zal dan tegen ons zijn?

Ondergaande zullen wij opkomen, de nederlaag lijdende zullen wij overwinnen, stervende zullen wij het leven ingaan!

De bangste duisternis voert ons naar het eeuwige licht!

Dat, ja, dat zullen wij zeggen!

Wat zullen wij dan zeggen?

Wat, tegenover allen en alles?

Wat, als duizenden beschuldigingen tegen ons worden ingebracht in het gericht van Hem, die rechtvaardiglijk oordeelt?

Wat, och arme? . . . .

Zullen we niet, met beschaamdheid des aangezichts, moeten stilzwijgen? Zal niet onze jubel verstommen, als onze beschuldigers onze zonden in het gericht brengen? Zullen we niet moeten toestemmen, dat onze belagers de waarheid tegen ons getuigen? Zal niet onze eigene conscientie mede getuigen met hen, die ons veroordeelen? . . . .

Wie zal beschuldiging tegen ons inbrengen? Och, jubel niet te lichtvaardig. Spreek niet als Hij, die uitdagend tegenover Zijne vijanden kon staan met de vraag: wie overtuigt Mij van zonde? Overdenk eens uwen weg! Laat uw oog eens terugblikken over dien weg, zooals gij dien hebt afgelegd, terugblikken zoover uwe herinnering reikt, over het pad, dat gij bewandeldet en beproef het eens om dan nog te zeggen, dat er niemand zou kunnen worden gevonden, die ook maar eenige beschuldiging zou kunnen of mogen inbrengen tegen u! Dat pad liep midden door de wereld en voor

het oog der wereld, die God niet vreest en Zijn volk haat, die gaarne beschuldiging inbrengt tegen de uitverkorenen Gods, wandeldet gij. Zij zag u, bespiedde u, hoorde u, volgde u. Zou er in die wereld niemand gevonden worden, die beschuldiging tegen u kan inbrengen voor het aangezicht Gods, die zeggen kan, dat gij, zoowel als hij, uw weg hebt verdorven, menigmaal in duisternis hebt gewandeld en dat gij, naar het striktelijk rechtvaardig oordeel van den Allerhoogste, zekerlijk het leven zult moeten derven en verdoemd worden? Zou ook de verklager der broederen, wiens booze lust het is om Gods werk te belagen, om te wijzen op al de smetten en vlekken van het volk, dat Zich de Heere geheiligd heeft, niets kunnen vinden aan u en aan mij, op grond waarvan hij onze verdoemenis zou kunnen eischen in het gerichte Gods? Zouden niet de heilige engelen, zouden zelfs niet de broederen, temidden van wie wij wandelden, in dat gericht mede moeten getuigen tegen ons? . . . .

Zou niet Gods wet, die onverbiddelijke, niets door de vingers ziende wet, die altijd weer vloekt allen, die niet blijven in al hetgeen in haar geschreven is, ons verdoemen?

En klaagt ook nu niet altijd weer onze eigene conscientie ons aan, dat wij tegen alle geboden Gods zwaarlijk hebben gezondigd?

Wie zal beschuldiging tegen ons inbrengen? Och, arme!

Alles beschuldigt ons! Niets rechtvaardigt ons! Neen, te zoeken naar beschuldigingen is metterdaad niet noodig om ons te zien veroordeeld. Zelfs zouden wij tevergeefs zoeken naar iets, op grond waarvan wij onze rechtvaardiging zouden kunnen bepleiten voor het aangezichte Gods! Nergens is er ook maar iets goeds te vinden aan ons, in ons, op onzen weg. Wij hebben het verdorven van het uur van onze geboorte aan tot op dezen stonde. Alles beschuldigt ons! Alles roept om straf! In zonde en ongerechtigheid werden we geboren en de baarmoeder, waaruit we geboren werden, roept om onze verdoemenis, want we werden geboren als kinderen des toorns! De hemel boven ons en de aarde beneden ons, het zonnelicht, waarin we ons baadden, werd door ons bezoedeld en de grond, waarin we onze voetstappen drukten, werd door ons bevlekt; de lucht, waarin we ademden werd door ons verdorven, de atmospheer, waarin we leefden, waarin we hoorden en spraken en ons bewogen, bewaarde de sporen van onze ongerechtigheden. Alles, alles, in hemel en op aarde en in den donkeren afgrond beschuldigt ons en roept om onze verdoemenis!

En onze eigene conscientie getuigt mede met onze beschuldigers, dat wij zwaar en menigmaal Gods wet met gedachten, woorden, werken, overtraden!

Wat zullen wij dan zeggen?

God is het, die rechtvaardig maakt! Wie is het dan, die verdoemt?

Dat zullen wij zeggen!

Wij zullen niet trachten om met schijnredenen van recht onszelven tegenover alle beschuldigingen van onze belagers te verdedigen en vrij te pleiten. Wij zullen hunne beschuldigingen niet ontkennen. Veeleer zullen wij ze toestemmen. Ja, we zullen, nadat ze alles hebben ingebracht, waarmede ze ons voor het aangezichte Gods meenden te kunnen veroordeelen, zeggen, dat ze de helft van onze ongerechtigheden niet hebben genoemd, dat we veel ellendiger, veel boozer, veel onreiner zijn, dan de wereld, dan de macht der duisternis, dan zelfs onze eigene conscientie ooit besefte!

Ook zullen we ons niet beroepen op een God, die in zondige liefde onze ongerechtigheden door de vingers zou zien en ze in eene barmhartigheid, die vloekt tegen het heiligst recht, niet gedenkt! Want niet met een afgod, maar met God, die GOD is, hebben we het te doen, als het gaat om onze rechtvaardigheid!

Noch ook zullen we zeggen: God is het, die ons heilig maakt en temidden van vele zonden, kenden we toch altijd een begeerte, om niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods te leven. Dat zou de stem onzer beschuldigers niet kunnen doen verstommen.

Maar we zullen zeggen: God is het, die rechtvaardig maakt!

Wie is het dan, die verdoemt?

Niemand!

Want God is GOD!

Hij is de Allerhoogste! Hij is de Alleen-hooge! Bij Hem is het allerhoogste gerecht! Neen, Hij is de geheel eenige Rechter van hemel en aarde! Alle oordeel is aan Zijn rechtvaardig oordeel onderworpen. Wie ons ook zou willen veroordeelen, wie ook als rechter over ons zou willen zitten om ons te verdoemen, hij zal ten slotte zijn oordeel moeten leggen voor den troon van den Rechter van hemel en aarde. Zijn oordeel, Zijn vonnis alleen is beslissend. En er is van Zijn gericht geen beroep. Het oordeel van den eeuwigen en allerhoogsten God is beslissend voor eeuwig! . . . .

En Hij is het Die rechtvaardig maakt!

Niet: Hij is het, die heilig maakt. O, zeker, dat ook, Gode zij dank, dat ook! En straks is onze heiligmaking in volmaakte overeenstemming met onze rechtvaardigmaking. Maar ook die volmaakte heiligheid der toekomst kan den stroom onzer ongerechtigheden van thans nooit uitdelgen. Niet onze toekomstige volmaaktheid, maar onze eeuwig vaste rechtvaardigmaking is onze vrede en grond voor onzen jubel: wie is het, die verdoemt? . . . .

Hij rechtvaardigt!

Hij spreekt vrij!

Vrij van schuld, vrij van alle verdoemenis!

Het goddelijk antwoord, het antwoord van den hoogsten Rechter, op alle beschuldigingen, die van allen kant worden ingebracht tegen Sion, is, dat er geen grond is voor de verdoemenis der uitverkorenen, dat Hij geen zonde in hen ziet, geen ongerechtigheid in hen schouwt, dat ze naar het oordeel van het heiligst recht,

vrij zijn van alle schuld en zonde, kinderen Gods genaamd mogen worden, het eeuwige leven mogen beerven!

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen?

Wat tegen wereld en duivel, wat tegen de aanklagende stem van eigen geweten, van de wet Gods, wat tegen hemel en aarde, als ze beschuldigingen tegen ons inbrengen?

God is voor ons! Wie zal dan tegen ons zijn?

God is het, die rechtvaardig maakt!

Wie is het, die verdoemt?

Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?

Als het God is, die de uitverkorenen rechtvaardigt, wie zal hen dan verdoemen?

Dan zullen de aantijgingen der beschuldigers moeten verstommen op hunne lippen; dan zullen ze in het gerichte Gods met beschaamde kaken moeten wijken; dan zullen ook zij èn de uitverkorenen èn ook God, die hen rechtvaardigt, moeten rechtvaardigen en het straks eeuwiglijk moeten erkennen, dat de uitverkorenen Gods wel waarlijk rechtvaardig zijn, eeuwiglijk rechtvaardig, naar het allerzuiverst en heiligst recht!

Want het is God, die rechtvaardig maakt!

En Hij oordeelt, niet alleen beslissend, zoodat er van Zijn gerecht geen hooger beroep is, maar Hij oordeelt ook een rechtvaardig oordeel. Hij is God, die niet liegen kan. En wel rechtvaardigt Hij den goddelooze, maar als Hij hem rechtvaardigt, dan berust ook die rechtvaardigmaking op het heiligst recht!

Daarom gaat het over de uitverkorenen Gods.

Die uitverkorenen heeft Hij van voor de grondlegging der wereld gerechtvaardigd in Christus Jezus. In eeuwige souvereine, volmaakt vrije genade heeft Hij Zich een volk gedacht en gewild, aan de spitse waarvan Hij Zijn eenig geboren Zoon stelde, in het vleesch en bloed der kinderen, om hen te vertegenwoordigen, en in dien Zoon Zijner liefde heeft Hij hen eeuwiglijk in liefde gekend, als rechtvaardigen eeuwiglijk gezien en Zichzelven in hen in Zijn raad eeuwiglijk verlustigd. God is het, die rechtvaardig maakt, Hij alleen, Hij eeuwiglijk. Er is niemand met Hem. Zijn arm heeft Hem heil verworven. God is Zijn eigen partij in de rechtvaardigmaking der uitverkorenen!

En ook in dien raad, in dat eeuwige kennen en willen Gods, berust de rechtvaardigmaking der uitverkorenen in Christus op het zuiverst recht.

Want zij zijn verkoren in Christus!

Daarom kon het dan ook niet anders of in den tijd, als die raad Gods, waarin Hij de Zijnen eeuwiglijk in liefde kent en rechtvaardigt, zich voor onze oogen ontplooit, moet die Christus komen, moet de Zoon het vleesch en bloed der kinderen aannemen, moet Hij hunne ongerechtigheden op Zich nemen, dragen, en stervende wegdragen!

Christus is het, die gestorven is, ja, wat meer is, die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt!

Christus is het!

En laat den nadruk van dit woord u niet ontgaan, want daaraan hangt geheel het stuk uwer zaligheid! Christus is het! En Christus alleen kon zoo voor de uitverkorenen sterven, dat alle beschuldigers tegen hen voor eeuwig moeten wijken, dat ze rechtvaardig zijn naar het heiligst recht Gods. Christus is het! Och, wat zou het al baten of het allerbeste schepsel ter wereld, of de allerheiligste mensch op aarde geleden had, gekruisigd was, den dood gesmaakt had! Geen schepsel kon onze zonden dragen en wegdragen; geen schepsel kon den dood volsterven en vernietigen; geen schepsel was bij machte om het licht uit de duisternis, het leven uit den dood te voorschijn te brengen. Maar Christus is het! Hij, die sterven kon en toch leven, de machtige Immanuel, God met ons; Hij, die den dood kon smaken, zooals niemand anders hem kon smaken, die Zichzelven door den eeuwigen Geest kon opofferen als een Gode welbehagelijke offerande; Hij, de Rechtvaardige, die geen zonde gekend heeft en zonde gemaakt werd; Hij, die naar Gods welbehagen aan de spitse stond van de uitverkorenen Gods, hunne zonden kon dragen, omdat Hij hunne plaats naar het heiligst recht kon innemen; ja, God Zelf, die Zijn eigen partij is en uit eeuwige genade ons van Zijn partij gemaakt heeft, is het, die in ons vleesch en bloed den dood gesmaakt heeft voor al de Zijnen! . . . .

Christus is het!

God uit God, Immanuel! Onze Goël!

Hij is het, die gestorven is! Ja, wat meer is, want daarin toch lag het zegel Gods op het sterven van Zijnen Zoon in het vleesch, die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods is, die ook voor ons bidt!

Hij stierf en Hij leeft, om nooit meer te sterven! Het is volbracht!

Hij bracht het licht uit de duisternis, de rechtvaardigmaking der Zijnen uit den bangen nacht hunner zonde en schuld, het leven uit den dood. Hij vernederde Zich, maar werd verhoogd en heeft alle macht in hemel en op aarde om de Zijnen te verlossen, te heiligen, te verheerlijken. Hij bidt voor de Zijnen tegenover alle beschuldigingen, die ooit tegen hen zouden kunnen worden ingebracht. En Zijn gebed rust op Zijne offerande, op Gods eigen recht, en wordt altijd verhoord! . . . .

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen?

O, door het geloof, dat Hij door Zijnen Geest in onze harten werkt, mogen we van alles afzien, om alleen te zien op onzen God in Christus en te jubelen:

God is het, die rechtvaardig maakt!

Niemand is er, die verdoemt!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

IX. De Bewijsvoering van Heyns

Op de beteekenis, die de term "aanbod van genade" bij professor Heyns heeft, hebben we gewezen. Hij drukt voor den professor hetzelfde uit als "voorwerpelijk in bezit stellen." En de professor meent ook voor de zuiverheid van deze voorstelling bewijs te kunnen bijbrengen uit Schrift en Belijdenis. Om dit echter te kunnen doen, gaat hij nog een stap verder en beweert, dat "aanbod van genade" ook hetzelfde kan beteekenen als "geven en schenken." Of liever, hij wil, dat de termen "geven" en "schenken," wanneer deze voorkomen in Schrift en Belijdenis, dikwijls zoo zouden kunnen worden geëxegetiseerd dat ze hetzelfde beteekenen als "aanbod van genade en zaligheid." En zoo vindt de professor dan heel wat bewijs voor de Schriftuurlijkheid en Gereformeerdheid van zijne voorstelling.

Laten we hem nog eens spreken:

"Tot de Joden van Capernaum sprak de Heiland: 'Voorwaar, voorwaar zeg ik u, Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel, maar mijn Vader *geeft u* het ware brood uit den hemel.'

"De Catechismus beschrijft in Zondag XXV, Vr. 66, de belofte des Evangelies als de blijde boodschap 'dat Hij ons vanwege het eenige slachtoffer van Christus, aan het kruis volbracht, vergeving der zonden en het eeuwige leven uit genade *schenkt.*'

"In Zondag VII, Vr. 21, beschrijft de Catechismus het 'waar geloof,' dat is het geloof dat noodig is om 'door Christus zalig te worden,' Vr. 20, het zaligmakend geloof dus, het geloof in het Evangelie, in overeenstemming met de beschrijving van de 'belofte des Evangelies' in Vr. 66, aldus: 'Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houde, dat ons God in zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God *geschonken is,* uit loutere genade, alleen om der verdienste van Christus wille.'

"Het Kort Begrip vat deze beschrijving samen in de woorden: 'Het (waar geloof) is een stellige kennis van God en van zijn beloften, ons in het Evangelie geopenbaard, en een hartelijk vertrouwen, dat mij alle mijne zonden om Christus wille *vergeven zijn.*'

"En na de bediening des doops legt het formulier aan de gemeente een dankzegging op de lippen die aldus begint: 'Almachtige barmhartige God en Vader, wij danken en loven U, dat gij ons en onzen kinderen, door het bloed van Uwen lieven Zoon Jezus Christus, alle onze zonden *vergeven,* en ons door Uwen Heiligen Geest tot lidmaten van Uw eeniggeboren Zoon, en alzoo tot Uwe kinderen *aangenomen hebt,* en ons dit met den Heiligen Doop bezegelt en bekrachtigt.'

"De woorden *geven* en *schenken* kunnen beteekenen dadelijk deelachtig maken, rechtstreeks in bezit stellen. Zoo bijvoorbeeld als de Schrift zegt dat God zelf allen het leven en den adem en alle dingen *geeft.* Dat is geven in onderwerpelijken zin. Maar zij kunnen evenzeer beteekenen iemand iets doen toekomen in voorwerpelijken zin, in den zin van aanbieden. Het is ook geven als men iemand een gave toereikt, hem een gave aanbiedt, zoodanig dat die gave door hem aangenomen moet worden, en eerst door aanneming zijn eigendom wordt. In welken zin deze woorden bedoeld worden, moet opgemaakt worden uit het verband waarin zij voorkomen.

"En in al de bovengenoemde uitspraken van Schrift en Belijdenis wijst het verband duidelijk uit, dat die woorden gebruikt worden in den zin van in voorwerpelijk bezit stellen, in een zin wezenlijk gelijk aan de beteekenis van aanbieden en aanbod.

"Van de Joden van Capernaum lezen wij in het vervolg van het hoofdstuk niets dan ongeloovig weerstreven, minachtend van Jezus spreken, aan hem geërgerd worden en hem voor goed verlaten. Tot zulke Joden was het dat de Heere zeide: 'Mijn Vader geeft u het ware brood uit den hemel.' En geven drukt deelachtigmaking uit. Maar hier kon geen sprake zijn van deelachtigmaking in onderwerpelijken zin, van deelachtigmaking door de werking des Heiligen Geestes in den weg des geloofs, maar alleen van voorwerpelijke deelachtigmaking door het Evangelie dat hun door den Heiland zelf verkondigd werd. In dat Evangelie ontvingen zij van den Vader het ware brood uit den hemel, zoodanig dat zij zalig zouden worden als zij het geloofden en aannamen, maar te zwaarder oordeel tegemoet gingen als zij het niet geloofden.

"En als de Catechismus het zaligmakend geloof beschrijft als 'een vast vertrouwen dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God *geschonken is,*' kan de bedoeling van dit *geschonken is* niet wezen een geschonken zijn door zaligmakende deelachtigmaking des Heiligen Geestes. Want daaruit zou volgen dat het zaligmakend geloof hier beschreven werd als een vast vertrouwen in eigen zaligmakend bezit van de heilsweldaden. Dat wil zeggen dat hier beschreven werd wat wij noemen de verzekering des geloofs die een vrucht is van het zaligmakend geloof en daaruit geboren wordt, zoodat zij niet hetzelfde is als het zaligmakend geloof maar iets anders. De Catechismus zou dan de fout maken van de vraag om een beschrijving van het zalig-

makend geloof (want dat het daarom te doen is wijst het verband uit waarin deze vraag staat tot de vorige) te beantwoorden met een beschrijving van iets anders, en zulk een fout mag aan den Catechismus niet toegeschreven worden. Wel is waar dat in dit antwoord een sterk geloof beschreven wordt, maar dan toch een sterk zaligmakend geloof, en dat kan nooit zijn een geloof omtrent eigen toestand, want dat is niet zaligmakend, zelfs is het mogelijk daarmee bedrogen uit te komen (Matth. 7:22, 23), maar is altijd geloof in het Evangelie. Zoo wordt het dan ook hier beschreven, en mitsdien wordt 'geschonken is' bedoeld zooals het geschiedt door het Evangelie als aanbod van genade.

"Zoo is het evenzeer in de andere der genoemde uitspraken der Belijdenisschriften, want in elk van die worden de woorden geven of schenken gebruikt in verband met het Evangelie. Geven in den zin van in onderwerpelijk bezit stellen echter, geschiedt niet door het Evangelie, ook niet in het algemeen, maar door den Heiligen Geest die het geloof werkt en alleen aan de uitverkorenen.

"Hierop maken de uitdrukkingen 'geschonken is,' 'vergeven hebt' geen uitzondering. Gelijke uitdrukkingen worden gebruikt in de gelijkenis van den Onbarmhartigen Dienstknecht van Matth. 18. De heer, zoo heet het daar, heeft dien dienstknecht 'ontslagen en al zijn schuld hem kwijtgescholden' (vs. 27), en wij hooren hem zelf zeggen: 'al die schuld heb ik u kwijtgescholden' (vs. 32). En toch, toen die dienstknecht zijn mededienstknecht behandelde zooals hij niet had kunnen doen als hij iets gevoeld had van de weldaad hem bewezen, en haar met eenige dankbaarheid had aangenomen, nam de heer die kwijtschelding terug, en leverde hem den pijnigers over, totdat hij zou betaald hebben alles wat hij schuldig was."

Letten we nu eerst op het bewijs, dat Heyns meent te vinden voor zijne voorstelling in de Belijdenis en in ons Doopsformulier.

We dienen hier voorzichtig te zijn, want eigenlijk redeneert Heyns hier in een cirkel en draait hij ons een rad voor de oogen. Wat Heyns moet bewijzen uit Schrift en Belijdenis, is niet, dat *geven* en *schenken* wel voorkomen in den zin van "voorwerpelijk in bezit stellen," maar dat het Evangelie aanbod van genade is aan allen tot wie het komt. Heyns heeft, zoover we hem thans hebben gevolgd aldus geredeneerd:

1. Het Evangelie is een welgemeend aanbod van genade en zaligheid van Godswege aan alle menschen.
2. "Aanbod" beteekent hetzelfde als "voorwerpelijk in bezit stellen," voorwerpelijk recht geven op de erfenis door den erflater.
3. God geeft dus in het Evangelie aan allen, die het hooren dit voorwerpelijk recht op de erfenis.
4. Doch daarbij eischt God dan het geloof in het Evangelie. Wie het Evangelie niet gelooft, had wel in voorwerpelijken zin recht op de zaligheid, maar gaat toch verloren.

Voor deze voorstelling moet Heyns nu bewijs bijbrengen. Niet voor de stelling, dat "geven" en "schenken" soms gebruikt worden in den zin van "voorwerpelijk in bezit stellen."

Welnu, als we letten op hetgeen Heyns aanhaalt uit onzen Heidelberger, dan zal het wel aanstonds opvallen, dat de kracht van bewijs voor de stelling van Heyns er geheel en al in ontbreekt. We gevoelen dit reeds aanstonds, zoodra we trachten om voor *geven* en *schenken* den term *aanbod* in de plaats te schuiven in de aangehaalde stukken uit de Belijdenis. Dit zou toch moeten kunnen, zonder geweld te doen aan den zin der woorden, indien de voorstelling van den professor juist ware. Immers is het zijne bewering, dat de eerste termen gebruikt worden in denzelfden zin als de laatste. Indien we dit echter toepassen, krijgen we in vr. 66 van onzen Heidelberger het volgende: "De Sacramenten zijn heilige, zichtbare waarteekenen en zegelen, van God ingezet, opdat Hij ons door het gebruik daarvan de belofte des Evangelies des te beter te verstaan geve en verzegele: namelijk, dat Hij ons vanwege het eenige slachtoffer van Christus aan het kruis volbracht, vergeving der zonden en het eeuwige leven uit genade *aanbiedt* (inplaats van: *schenkt*)". We gevoelen aanstonds, dat dit niet klopt. De beteekenis der woorden zou er door verkracht worden, indien we *aanbod* hier in de plaats zouden schuiven van *schenken.*

Waar ligt nu de fout van Heyns? Allereerst hierin, dat hij aan den term "aanbod" de beteekenis wil geven van "voorwerpelijk in bezit stellen." En dat beteekent "aanbod" niet in onzen tijd. *Aanbod* beteekende vroeger *voorstellen.* En thans beteekent het niet *recht geven op iets.* De idee van recht zit in heel den term *aanbod* niet. *Aanbod* beteekent eenvoudig zijn gewilligheid te kennen geven om iemand iets te schenken. Wil die iemand het aannemen, dan ontvangt hij het; wil hij het niet aannemen, dat is geheel zijn zaak. De aanbieder kan hem, aan wien hij iets aanbood, niet kwalijk nemen, dat hij het aangebodene niet aanneemt. Maar Heyns heeft, met betrekking op de zaligheid, aan den term "aanbod" den inhoud gegeven van "recht geven op iets," hier dus op de vergeving der zonden en het eeuwige leven. En omdat "aanbieden" dit metterdaad niet beteekenen kan, past het woord "aanbiedt" ook niet in vraag 66 van onzen Heidelberger inplaats van "schenkt."

De tweede fout, die Heyns in die verband maakt, is, dat hij "schenkt" wil opvatten in den zin van "voorwerpelijk recht geven" zonder meer. De onderwerpelijke toepassing is volgens hem niet in dit woord opgesloten. En ook dit is mis gezien. Immers gaat het in vr. 66 over de *belofte* des Evangelies. En zooals we reeds eerder zagen, is de belofte des Evangelies niet slechts, dat God voorwerpelijk het heil in Christus heeft verwerkelijkt en dat er dus vergeving der zonden en eeuwig leven is, maar die belofte houdt ook in de belofte des Heiligen Geestes, de belofte van de onderwerpelijke toepassing des heils, de belofte der wederge-

boorte, des geloofs, der vergeving der zonden, rechtvaardigmaking en heiligmaking en verheerlijking. Over die belofte des Evangelies gaat het in vr. 66. Als iemand de belofte des Evangelies gelooft, dan gelooft hij niet slechts, dat God voorwerpelijk heil heeft bereid, maar ook, dat Hij dat heil toepast en den uitverkorenen deelachtig maakt. Hij *vergeeft* de zonden; Hij *doet* leven; Hij rechtvaardigt en heiligt en verheerlijkt. En het zaligmakend geloof is niet maar een voor waar aannemen van een voorgestelde belofte, zooals Heyns dat wil, maar het is wel terdege de geestelijke kennis van het heil der vergeving, het geloof, niet slechts, dat God mij vergeving *aanbiedt,* maar dat Hij mij persoonlijk die vergeving schenkt, deelachtig heeft gemaakt. Het is de geestelijke kennis, dat ik het eigendom ben van Christus, dat Christus voor *mij* gestorven is, dat God *mij* met Zichzelven heeft verzoend, dat Hij *mij* wel waarlijk heeft getrokken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, uit den dood tot het leven. Dat alles is voor *mij* dan de belofte des Evangelies. Dat God *mij* dat alles *schenkt,* voorwerpelijk en onderwerpelijk, wordt dan het voorwerp van mijn geloof. Er zit in het geloof, zooals Heyns dat wil, geen leven. Het is dood. Het is eigenlijk vrucht van een dorre en koude redeneering. De redeneering van het geloof volgens de dorre en doode voorstelling van Heyns is altijd weer als volgt: 1. God biedt allen menschen heil aan in Christus. 2. Ik ben een mensch, dus biedt God mij heil aan. 3. Ik geloof het aanbod, dus ben ik zalig. Doch zoo is het met het ware zaligmakend geloof niet. Het geloof is leven uit Christus. Het is de waarachtige geestelijke kennis, dat ik Zijn eigendom ben door Gods genade, het vertrouwen der liefde, dat God mij al mijne zonden heeft vergeven om Christus wil, de werking in verstand en wil van den geestelijken band aan den Heiland. En daarom heeft *schenkt* in vr. 66 dan ook een veel rijkeren zin dan het "aanbod" of "voorwerpelijk in bezit stellen" van Heyns.

In de derde plaats moeten we niet voorbij zien, dat, ook al zou het woord "schenkt" in vr. 66 de beteekenis hebben van "voorwerpelijk in bezit stellen" zonder meer, en het laatste weer hetzelfde kunnen beteekenen als "aanbieden." Heyns toch geen stap verder komt in zijne poging om te bewijzen, dat het Evangelie een aanbod van genade aan alle menschen mag worden genoemd, wat onze Belijdenis aangaat. In vr. 66 toch gaat het niet over alle menschen, maar alleen over de geloovigen en dus alleen over de uitverkorenen. Het gaat over degenen, in wier harten de Heilige Geest het geloof heeft gewerkt, en in wie God dat geloof wil sterken door middel van het gebruik der Sacramenten. God heeft de sacramenten ingezet, opdat Hij *ons,* dat is, de geloovigen, dat is de uitverkorenen, de belofte des Evangelies beter te verstaan zou geven en verzegelen, dat Hij *ons* vanwege het offer van Christus vergeving van zonden en het eeuwige leven uit genade schenkt. Vat nu dit schenken maar op in den zin van voorwerpelijk in bezit stellen, en versta nu de belofte des Evangelies maar in dien beperkten zin (iets, dat niet naar de Schrift is), dan hebt ge toch in vr. 66 nog niets anders, dan de waarheid, dat God den uitverkorenen recht geeft op de vergeving der zonden en op het eeuwige leven. Heyns zal mij dit wel toestemmen. Hij zal niet anders kunnen. Hij heeft voor zijne stelling, dat het Evangelie een welgemeend aanbod van genade en zaligheid is aan alle zondaren, die het hooren, hoegenaamd geen bewijs bijgebracht uit de belijdenis.

Hetgeen we boven schreven van de beteekenis van vr. 66, kan ook worden toegepast op vr. 21 van den Heidelberger. Vooral hetgeen we 't laatst opmerkten geldt ook van die vraag. Immers het is de geloovige, die spreekt in het antwoord op die vraag. Ook al wordt het "geschonken is" in dat antwoord dus eenvoudig opgevat, zooals Heyns het wil, dan vordert men daardoor toch nog hoegenaamd niets om te bewijzen, dat het Evangelie een voorwerpelijk in bezit stellen van het heil in Christus is voor allen, die het hooren. De geloovige spreekt daar. De geloovige is de uitverkorene. Hem heeft God zeker recht gegeven in Christus op de eeuwige zaligheid. En dit belijdt de geloovige in het antwoord op vr. 21.

Dat er dan ook geen onderscheid overblijft in de voorstelling van Heyns tusschen de gemeente des Heeren en *alle menschen,* tusschen de lijn des verbonds en de geslachten dergenen, die buiten zijn, tusschen heel de wereld en ons en onze kinderen, wat de belofte des Evangelies betreft, is opzichzelf reeds duidelijk, maar wordt vooral duidelijk, als we nagaan welke beteekenis Heyns wil hechten aan het dankgebed van ons Doopsformulier. Daar lezen we, dat de gemeente God den Vader dankt, dat Hij ons en onzen kinderen al onze zonden vergeven heeft, door den Heiligen Geest tot kinderen heeft aangenomen, doordat Hij ons lidmaten heeft gemaakt van Zijnen eeniggeboren Zoon, en dat Hij ons dit alles met den Doop bezegelt en bekrachtigt. Nu wil Heyns dit alles hebben opgevat in den zin van "voorwerpelijk in bezit stellen" en dus van "aanbieden." Volgens hem zouden we dit dankgebed ook kunnen weergeven als volgt: "Wij danken en loven U, dat Gij ons en onzen kinderen door het bloed van Uwen lieven Zoon de vergeving van al onze zonden, het lidmaat-zijn van Uwen eeniggeboren Zoon en de aanneming tot kinderen aanbiedt en dat Gij dit aanbod met den heiligen doop bezegelt en bekrachtigt. Dit is zuiver naar de voorstelling van Heyns. Let er nu echter op, dat dit "aanbod" volgens de voorstelling van Heyns, niet alleen tot de gemeente, maar tot alle menschen komt, die het Evangelie hooren. Het Evangelie is immers een algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid. En ge zult ook zien, dat Heyns al het specifieke uit het dankgebed na den doop wegneemt. Hij houdt geen gemeente over. Wat waar is voor de gemeente is ook waar voor heel de wereld, voorzoover zij in aanraking komt met het Evangelie der zaligheid. Ge kunt het dankgebed na den doop, naar de voorstelling van Heyns, ook wel bidden na een Evangeliesatie-

preek op den hoek eener straat! Nu weet ik wel, dat Heyns zich uit deze moeilijkheid tracht te redden door de bewering, dat het bijzondere voorrecht van het kind des Verbonds daarin bestaat, dat hij een zekere onderwerpelijke genade ontvangt, waardoor hij in staat gesteld wordt, om die aangebodene zaligheid aan te nemen of te verwerpen. Het verbondskind heeft volgens Heyns eigenlijk een vrijen wil ten goede en ten kwade. Doch daardoor wordt het maar al erger. Het bewijst eenvoudig hoe gevaarlijk het is, om eenmaal af te wijken van de zuivere Gereformeerde waarheid. En wie dan voor de aandacht houdt, dat deze dingen jarenlang op de Theologische School der Christelijke Gereformeerde Kerken alzoo zijn gedoceerd, zoodat vele jonge mannen met deze door en door valsche voorstelling de gemeenten zijn ingegaan, verwondert zich er niet meer over, dat het er met de Gereformeerde waarheid ten onzent zoo droevig bijstaat.

Professor Heyns beroept zich echter voor zijne voorstelling ook op de Heilige Schrift. Allereerst op Joh. 6:32, waar de Heiland zegt tot de Joden: "Voorwaar, voorwaar, Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel, maar Mijn Vader geeft u het ware brood uit den hemel." Volgens de verklaring van Heyns moet dit woord beteekenen: "Mijn Vader stelt u voorwerpelijk in bezit, biedt u allen, hoofd voor hoofd, aan het Brood, dat uit den hemel nederdaalt." Nu waren daar onder de Joden, tot wie Jezus het woord richtte, velen, die niet geloofden en die aan Hem geërgerd werden. Dus moet het volgen, dat, indien de verklaring van Heyns de rechte is, we in deze woorden een algemeen aanbod van genade hebben. Er is echter ook een andere verklaring mogelijk. Volgens deze andere verklaring behoudt het woord "geeft" zijn gewone en volle beteekenis van mededeelen, bezitter maken. Alleen maar het "u" ziet dan niet op alle Joden, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, maar moet verstaan worden in organischen zin. De Heiland spreekt tot de Oud-Testamentische Kerk, tot Israel. Die Kerk was ook vertegenwoordigd onder degenen, tot wie Jezus daar te Kapernaum sprak. Hij zegt immers even later tot hen: "Maar er zijn sommigen van ulieden, die niet gelooven," waarin zeker ligt opgesloten, dat er ook waren, die wel geloofden. Bovendien sprak Hij ook tot Zijne jongeren. Het woord van Jezus beteekent dan: "Mijn Vader geeft u, Zijne Kerk, Zijn volk, het ware brood uit den hemel." Deze verklaring heeft alles voor en niets tegen. In de eerste plaats heeft ze voor de gewone wijze van spreken in de Heilige Schrift. Al is Israel nog zoo goddeloos, de Schrift spreekt het volk altijd toe als de Kerk des Heeren. In de tweede plaats behoeven we bij deze verklaring niet te knoeien met het woord *geven*, zooals Heyns zeker doet, als hij het wil veranderen in *aanbieden*. En eindelijk is deze verklaring ook veel meer in overeenstemming met het verband. Wat het woord "geeft" betreft, dit komt in het verband meermalen voor. En dat niet in den zin van *aanbieden*, maar van metterdaad schenken, mededeelen, in bezit stellen. Zoo b.v. in vs. 37: "Al wat mij de Vader *geeft* zal tot mij komen." De tegenwoordige tijd, hier gebezigd van het woord *geven*, bewijst wel, dat het niet ziet op een voorwerpelijk in bezit stellen, maar op het brengen der zijnen door God tot Jezus. Anders zou de Heiland hebben gezegd: al wat Mij de Vader gegeven heeft. Zoo ook in vs. 65: "En Hij zeide: Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij het hem gegeven zij van Mijnen Vader." Ook hier is het wel duidelijk, dat het woord *geven* gebezigd is in den zin, niet van aanbieden, maar van daadwerkelijk in bezit stellen. En bovendien is heel het verband, zooals reeds blijkt uit de boven aangehaalde verzen, particulier. Zoo is het ook in vs. 39: "En dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, dat al, wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelve opwekke ten uitersten dage." Heel het verband strijdt dus tegen de voorstelling van Heyns en pleit voor de onze.

De gelijkenis van den onbarmhartigen dienstknecht, waarop Heyns ten slotte wijst, biedt schijnbaar wel eenige moeilijkheid. Als we toch de gelijkenis in al haar deelen toepassen en overbrengen op de werkelijkheid van het Koninkrijk der hemelen, dan schijnt zij te leeren, dat Gods vergeving onzer zonden afhangt van ons vergeven van elkanders misdaden. En dit schijnt ook op het eerste gezicht de beteekenis te zijn van het slotwoord, dat de Heiland op de gelijkenis laat volgen: "Alzoo zal ook Mijn hemelsche Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijne misdaden." Zoo wil Heyns het. De professor heeft geen moeilijkheid. Hij ziet er niet tegen op, om in een tekst de voorstelling te lezen, dat de Heere iemands schuld kan kwijtschelden, om dan later hem die schuld weer toe te rekenen. Doch wie er prijs op stelt om de Schrift met de Schrift te verklaren, en om bij de zuivere Gereformeerde waarheid te blijven, die kan bij zulk een methode van verklaring nooit bevrediging vinden. Hij weet immers, dat God onveranderlijk is. Hij weet ook, dat kwijtschelding van schuld bij God beteekent *uitdelging* der schuld in het bloed van Christus. Er is geen vergeving dan door verzoening, en er is geen verzoening dan door voldoening, en er is geen voldoening dan door het betalen der schuld en het dragen der straf. Indien Christus voor iemand geleden heeft en de schuld voor hem heeft betaald, diens zonden zijn vergeven en dat voor eeuwig, en ze kunnen hem nimmermeer worden toegerekend. Daarom zal dan ook een andere verklaring moeten worden gezocht, en zal de gelijkenis niet in al hare deelen kunnen worden overgebracht op de geestelijke werkelijkheid van het Koninkrijk der hemelen. En dan is de verklaring zeker niet te zoeken in eene verandering Gods, zoodat Hij de eene maal iemands zonden kwijtscheldt, om hem ze later weer toe te rekenen, maar wel in de onderwerpelijke ervaring van de vergeving der zonden. Wie in het geheel zijn broeder de misdaden niet vergeven kan, heeft ook nimmer behoefte gevoeld aan de vergeving

zijner eigene zonden, noch veel minder de groote zaligheid dier vergeving gesmaakt. Maar ook in betrekkelijken zin is het waar, dat Gods kind de vergeving zijner zonden niet smaken en ervaren kan, dat de Heilige Geest hem die genade niet doet ervaren in zijn hart, dat het gebed om vergeving hem op de lippen besterft en de hemel voor hem gesloten blijft, zoolang hij zijn broeder de misdaden niet vergeeft. Wie nooit vergeven kan, smaakt niet alleen geen vergevende genade Gods, maar diens zonden zijn ook niet uitgedelgd, hem werd de schuld ook niet kwijtgescholden in objectieven zin. Maar hij, wiens zonden wel uitgedelgd zijn in het bloed van Christus, smaakt ook niet altijd de vergevende genade Gods, met name niet, als hij den broeder niet vergeeft. In dien zin is het waar, dat onze hemelsche Vader ons de misdaden niet vergeeft, tenzij wij ook van harte elkander vergeven. En daarom is het juist, voor de vergeving onzer zonden, vereischte, dat we bidden kunnen van harte: "Vergeef onze schulden gelijk wij onzen schuldenaren hunne schulden vergeven."

H. H.

GOD'S POOR

There are many little children
That in destitution roam
Through this great unfriendly city,
Without kindred, love or home.

God alone knows where they cuddle
Down to sleep, when night is nigh;
God alone knows how they suffer,
How they live, or when they cry.

Up some dark or dingy stairway
You may see them slyly creep,
Or within some wretched hovel
You may find them fast asleep.

Knowing not the name of mother,
They have never heard a prayer,
Nor have listened to the story
Of a heavenly Father's care.

Only waifs are they, — but angels
Watch around each chilly bed;
Only waifs — but Jesus loves them,
Though no evening prayer is said.

Homeless, friendless, loveless, nameless,
Yet so precious in His sight;
And when He shall count His Jewels,
These shall shine in heavenly light.

Destroying the Idol

(Address delivered at our Field Day, July 4, 1933)

When Ahaziah's mother, Athaliah, heard of her son's death, she slew all the royal seed of the house of Judah. One son, Joash, was saved and hid in the temple six years. In the seventh year the priest Jehoiada strengthened himself. Taking with him the captains of hundred, he went through Judah and gathered the Levites and the chiefs of the fathers out of all the cities of Judah. Coming to Jerusalem, he made a covenant with the young king, now seven years old, in the house of the Lord. "Behold", said this priest, "the king's son shall reign as the Lord hath said of the house of David."

On the coming Sabbath and in agreement with Jehoiada's instructions a third part of the assembly of priests and Levites stationed themselves at the door of the temple; a third part at the king's house; and the remaining third at the gates of the foundation. The people kept the watch of the Lord.

The young king was brought forth and stationed at the pillar at the entering in. Trumpeters and singers and armed Levites closed in on him. A crown was now placed upon his head and the people praised the king.

Athaliah heard and hastened to the temple. When she saw the king standing at the pillar, she understood. Rending her clothes, she cried, Treason! treason! Jehoiada ordered her to be brought forth and all those who followed her to be slain. When she left the temple, they laid hold on her and slew her.

Jehoiada, the people and the king now swore that they would be the Lord's people. The resolution was crowned with agreeable action. The house of Baal was broken down. His images and altars were destroyed. His priest, Mattan, was slain. Thus was the worship of Jehovah restored to its scriptural purity. The king was brought from the house of the Lord and seated on the throne. All the people rejoiced and the city thereafter was quiet.

Several years went by. The boy-king was now old enough to rule; so the reigns of government were placed in his hands. Would Joash, now that he had the dominion, fear the Lord? His initial actions were such as to reassure the faithful in Israel. He made known his resolve to repair the temple and thus publicly approved the reformation begun by the priest Jehoiada. The priests were instructed to solicit the necessary funds. They were bidden to hasten the matter. But money was not forthcoming. Twenty and three years went by and the repairs had still to be made. The king called the priests to account. They told him that the method of raising money was faulty. So Jehoiada took a chest, bored a hole in its lid, and set it before the altar on the right side of the entrance of the temple. The chest was filled several times over. Soon there was more than enough money. The

carpenters and masons were now set to work. The needed repairs of the house of the Lord were made. When the work was finished, the surplus money was brought to the king and to Jehoiada, who had it converted into vessels for the house of the Lord — vessels to minister and to offer, vessels of gold and of silver, and spoons.

Judging from his seal, the king was a lover of Jehovah and was of a mind to impress his pious spirit upon the nation to the end of his days by keeping the nation to the service of God. Again several years went by. The king was worshipping in the court of the Lord. A prophet approached and addressed him: "Why transgress ye the commandment of the Lord, that ye cannot prosper? Because ye have forsaken the Lord, He hath forsaken you also." The king would not be rebuked. Enraged, he commanded the prophet to be stoned. The command was heeded. The prophet was stoned in the court of the house of the Lord that he died. Dying he said: "The Lord look upon it and require it." The prophet's prayer was heard and his prediction realized. The Syrians marched against Jerusalem. Joash, hearing of it, went forth to stay the on-marching host with an army vastly superior in numbers. But in the ensuing battle Joash was defeated. All the princes of the people were destroyed and the spoil of them sent unto the kings of Damascus. The latter now marched on to Jerusalem with the purpose of sacking it. Joash, having escaped to Jerusalem, collected the hallowed things his father had dedicated and all the gold that was found in the Lord's house and in his own house and sent them a present to the Syrian invader with the result that he turned away from Jerusalem.

The king was confined to his bed as a result of the wounds received in battle. Then two of his servants conspired against him and slew him in his bed. So he died. And they buried him in the city of David, but not in the sepulchre of the kings.

Here then we have to do with a personage in a high place in the church — he was king — who began with building the Lord's temple and ended with slaying the Lord's faithful servant, doing so under the impulse of a fierce rage aroused by a deserved rebuke.

What may have been the cause of this wicked inconsistancy in the life of Joash? Either his weakness as a believer or the circumstance that he was devoid of true piety. This raises the question whether Joash despite his apostacy and crime was nevertheless as to the heart of his disposition a believer or whether despite his initial show of piety he was a thoroughly wicked man. There is much to say in favor of the latter view. He forsook the Lord and the Lord forsook him. He killed a man of God because this man was righteous. The crime was committed not in ignorance but in the knowledge that a faithful servant of the Lord was being assailed. The heinous deed left the king cold and indifferent. Placing his trust in his army, he went forth against the Syrian, confident that, if need be, he could prevail without the Lord who had forsaken him. Defeated, he pacified the victor with treasures belonging to the Lord. He died unrepentant. If he repented there is no record of it. Such conduct, such a disposition and attitude would seem to be inconsistent with grace. Especially the notice of the Lord forsaking him, of his crushing defeat, and of his slaying the man of God — the son of Jehoiada his benefactor — and of his death at the hands of the assassins — these notices coupled with the fact that this king fails to appear in the sacred record as a man who bewailed his sin, almost necessitates the conclusion that he was devoid of the life of regeneration.

Remarkable it is, therefore, that he set out upon his career devoted to the cause of Jehovah, apparently loving his service, seemingly filled with tender regard for the temple where he had spent the first six years of his life in seclusion. In the beginning his religious zeal even excelled that of the truly godfearing Jehoiada. He might be heard reprimanding the Levites for their sluggishness in language that would grace the mouth of any saint. Said he to the chief of them, Jehoiada, "Why hast thou not required of the Levites to bring in out of Judah and out of Jerusalem the collection, according to the commandments of Moses, the servant of the Lord, and of the congregation of Israel, for the tabernacle of witness? For the sons of Athaliah, that wicked woman, had broken up the house of God; and also all the dedicated things of the house of the Lord did they bestow upon Baalim" (II Chron. 4:7).

This speech sounds genuine enough to be taken as the token of hatred for Baal, of real pious haste, of a righteous indignation occasioned by the circumstance that God's things had been given to the vilest of strange gods. Can it be that Joash, despite his fall, was nevertheless a true believer? It is hard to believe this. Scripture more than once warns us that godless men are sometimes capable of actions, feelings, dispositions and attitudes that, though seen by God as bad fruit, seem genuine to men. The reprobated Pharaoh confessed while being hardened, "I have sinned." The wicked and likewise reprobated Ahab, having murdered Naboth, was seen to go about with a sackcloth wrapped about his frame in token of his contrition. Nebuchadnezzar, after his restoration, praised and honoured God as being One that liveth forever, whose dominion is an everlasting dominion and whose kingdom is from generation to generation. Yet for all this his heart was far from God. Then there are those persons in the parable who hear the word and anon with joy receive it. But, their hearts being stony, the word can take no root in them and therefore endureth but for a while.

God only knows what is in man, fathoms his being and knows his thoughts afar off. Man's appraisal of his fellow man is fallible and sometimes even con-

jectural especially when the one judged is neither consistantly godless or consistantly godly. Concerning the wicked Athaliah there can be no doubt about her having been a thoroughly profligate woman, but what are we to think of Joash, of the religious ardor he displayed in the pursuit of his measures of reform? Was this ardor the expression of true love for the things above or mere carnal excitement, the glow of an unholy flame, the hustle of sordid ambition? This latter is probable. Consider that Jehoiada represented, must have represented, a party in Israel, the company of men fearing God that during Jehoiada's lifetime was in power. It may be that the king's zeal was representative of a scheme to gain the plaudit of this company. This seems the more likely in the light of subsequent events. Jehoiada died. With the decease of this priest there passed a herioc figure. He was a true believer; as a friend of God, faithful, fearless and inflexible, a man conspicuously strong and eminently capable, a leader of men. Such is the impression gained from the record of his doings. The God-fearing in Israel would naturally respect and love him and rally to the support of his measures. But, it may be imagined that the carnally minded, the lovers of idols, hated and feared him so that with him in the land unbelief dared not as much as raise its head, publicly, much less open its foul mouth. Had he not flouted the enemies of Jehovah in their faces when disposing with the wicked Athaliah, razing Baal's temple, killing Baal's priests and seating the only remaining offspring of David on the throne? What courage! Surely he was a man who could not be triffled with. This the enemies of Jehovah knew — knew that the king did his bidding and stood ready to wield the sword in the interest of right principles.

It was therefore a relief to the enemies of the Lord when the strong man died. The seed of evil-doers now dared to bestir themselves and must have soon been raising their voices in bitter denunciation of the rigor with which even after Jehoiada's death, they were offically being held to the service of Jehovah. So the princes, as the spokesmen of the people, to be sure, betook themselves to the king with a view to urging him to show some clemency. Princes and people alike were chafing under the rigor of his discipline. They wanted to leave the house of the Lord God and serve groves and idols. Would the king allow them to pursue their heart's desire. Such was their request. This is plain from the record of the matter that reads: "Now after the death of Jehoiada came the princes of Judah, and made obeisance to the king. Then the king harkened unto them. And they left the house of the Lord . . . . and served groves and idols." That they left the house of the Lord as a result of the king hearkening unto them was an action that implied a request, directed to the king, to be permitted to do that very thing.

There can be no doubt that the revolt included the people with whom it also must have originated as much as with the princes. It was the unbelieving among princes and people alike who were now in open rebellion so that these princes betook themselves to the king as representatives of a dissatisfied and a noisy rabble.

The king yielded. During the lifetime of Jehoiada he "did that which was right in the sight of the Lord all his days wherein Jehoiada the priest instructed him." Jehoiada, according to this notice, had been his instructor and he the doer so that in razing Baal's house he had followed instructions. Jehoiada dies. Other instructors now appear with instructions that depart in every respect from those the king had been following. And the king hearkens. What better explanation that Joash was a man whose real concern was the security of his throne, the safety of his position in the realm, a man therefore who, because he believed that his strength lie not in keeping covenant fidelity but in the retention of the good-will of princes and of an apostate rabble, was ready at any time to yield to whatever element excelled in influence and power, to whatever group of men that could be most useful to him, irrespective of whether these men were lovers of God or devotees of the idol.

It is doubtful, however, whether Joash in appraising himself would admit that this was the kind of a man he was. It is certain that he continued to regard himself as being a good, staunch believer. Consider that the request of the princes is not that the king permit them to serve Baal. They desired to serve groves and idols. But it may be doubted whether in voicing their complaints that even made mention of idols. They merely wished to be allowed to worship in their respective localities instead of being compelled to appear before the face of Jehovah at Jerusalem. The notion that the service instituted by the Lord God could be performed in the temple only — how absurd. Why continue to place the people under the necessity of passing by the local sanctuary and of traveling miles for worship? Could anything be more unreasonable? True, Jehoiada had willed this. They had respected the old priest's feelings and kept silence. But the king was aware that even during his lifetime the people for the most part had been worshipping at these local sanctums of which there were many. Baal's house had been broken down; but the high places had not been taken away. The people had all along been sacrificing and burning incense in these places (II Kings 11:3). Why should this be considered unlawful? Let the king, now that the old priest was dead, publicly approve the practice, that those indulging in it might no longer be held up to reproach as persons committing a crime against Jehovah. For Jehovah was being served in these high places as well as at Jerusalem.

So these princes must have reasoned and pleaded. And the king desiring above all else to retain their

good-will must have persuaded himself that they were right and therefore yielded. Yet he knew in his inmost heart that they were wrong, that they were simulating, counterfeiting a religious character, that thus he had to do with false pretenders to piety whose argument was as untrue as the motive from which it sprang was base. Their argument was untrue. For the high place was the precinct of the idol so that in forsaking the temple for the high place these princes turned from the living God to the image of a false deity. This they did though they knew that none of the chosen people should worship in private or in public the image of a deity, cut out of wood or stone, nor any representation of any object in all the universe; that, further, no Hebrew should in imitation of the Canaanites plant him a grove or poles of any tree as sacred symbols beside an altar which he should rear to God. Neither should he set him up any image or pillar which was revered by his heathen neighbors but which was loathsome to Jehovah. Yet such were now to be the doings of the princes in the high places. Their attempt to soothe their conscience by the argument that these images were the representations of the invisible Jehovah so that in sacrificing to these images they sacrificed to Him, must needs have ended in failure. Yet this, no doubt, they attempted — attempted to persuade themselves that in forsaking the house of the living God they turned to this same God in the high place. And this though they knew that Moses in solemn address exhorted the Israelites, about to enter the land of their abode: "Do not make the mistake of your heathen neighbors and think that the form of anything that lives in earth, air or water, or even the heavenly bodies represents the invisible Jehovah who has revealed His true nature, as a God of omnipotent might, infinite love and strict justice, in the remarkable deliverance which has come to you as a nation."

The idol is of necessity a false God; for it is not, cannot be, the exhibition of God as He is, but of God as man, who spurns God's self-revelation, imagines Him to be. The idol is representative of an action on the part of man that consists in his changing the glory of the incorruptible God into an image made like unto corruptible creature, man or beast. The objectizing of this (mental) image in wood or stone gives the idol. To the idol man ascribes all the vile attributes of the god of his imagination. Man therefore loves his idol. And love for the idol is hatred for that simple, spiritual, eternal, incomprehensible, invisible, immutable infinite, almighty, perfectly wise, just and good Being who calls Himself God.

Man loves the idol because the latter is vile. Man loves the idol because the latter is impotent, vanity, a base nothingness that can be taken up, stationed in a corner and stay put: a figurehead if you will, trained to take orders; an ornament, an extension of man himself; a god who will talk along with man and agree with him on every point.

The idol served in the high place was all this. So then, what moved those princes to request the king to permit them to forsake the house of the Lord was the desire to openly be done with the Lord God and to attach themselves to the idol. They knew this. Yet, in all likelihood, they feigned love for Jehovah. And the king hearkened unto them and in his hearkening he, too, must have attempted to make himself believe that he did nothing amiss as the God served in the high place was Jehovah objectized in stone or wood. But he knew the law and that law was being corroborated by the voice of accusing conscience.

That these princes dared to appear before the king with the request that they be permitted to worship in the high places need occasion no surprise. Consider that, though in agreement with Jehoiada's instructions, the house of Baal had been razed, the king had failed, yea, in all likelihood, refused, to take away the high places and thus, by this negligence, had, be it unofficially, sanctioned the idolatry of the people. This, certainly, was the construction the people could be expected to place upon this negligence. The more so since Moses in his capacity of spokesman of the Lord had given emphatic command that these high places be removed. The Israelites had to destroy all the ancient shrines on the high places and beneath the sacred trees where the former idolatrous inhabitants of Canaan worshipped their heathen gods. They had to tear down their altars, shatter their stone symbols, burn their sacred trees, cut into pieces their wooden idols that they might obliterate all traces and suggestions of the old debasing cults (Deut. 7:5, 12:2, 3.) But exactly this the king, in defiance to the command of Jehovah, had failed to do. Baal was destroyed but the idol in the high place was spared. How ridiculously inconsistent! Though Baal may have represented a more licentious form of idolatry, there was no essential difference between Baal and the Idol, so that in destroying the one and in sparing the other, the king was beating the air.

With this failure on the part of the king, Jehoiada should not be held to have anything to do. There can be no doubt that this faithful priest had all along urged the king to pursue the proposed measures of reform to the very end by also destroying the groves and the idols. The proof of this is that it was not until after Jehoiada's death that the king was requested to publicly sanction the idolatry of the people. But the king, instead of first completing the task of ridding the land of idols, began to repair the house of God. But his half-way measures rendered this work a superfluous and thoroughly useless and vain engagement. What good sense was there in repairing the temple with the land infested with false gods? The god-fearing Jehoiada felt this. It must have made him heavy of heart and rendered him cool toward the work of repairing the temple. He must have known that the lethargy of the king sprang from a desire to be friends

with both the friend and foe of Jehovah, and realized, therefore, that he was no man to hold after his death the people to the service of the temple and to champion the cause of God in the face of the fierce and determined opposition of the seed of evil-doers in the land.

Bible students in general opine that Joash was a weak character. We won't gainsay this. But, however paradoxical this may sound, his weakness was at once strength, but a strength that was carnal. Now the carnal strength of the wicked is hardheartedness. This strength can be known; for it sets its mouth against heaven and persistently says *no* to the Almighty. Joash did so. As a result of his doings, wrath came upon Judah and Jerusalem for their trespass. From the narrative it is evident that strange gods were brought to Jerusalem and set up in the very precinct of the temple. It is not affirmed that Joash himself forthwith took part in the worship of idols, but that he, besides bearing full responsibility of it, afterwards took a direct part in the impiety, is plain from verse 21 of Chron. 24. He thus officially sanctioned the idolatry in his realm by word and example. Yet the Lord sent prophets to them, to bring them again unto the Lord. And they testified against them, But neither Joash nor the people would give ear. Then the Spirit of the Lord came upon Zachariah, the son of Jehoiada the priest. Betaking himself to the scene of idolatry, he took his stand on some elevation overlooking the worshippers in the court of the temple and cried: "Why transgress ye the commandment of the Lord, that ye cannot prosper? Because ye have forsaken the Lord, he hath forsaken you." And they, Joash and his henchmen, conspired against him. What is here designated is a crime identical to the one committed by Ahab against Naboth. Before Zachariah too, the enraged king and his courtiers set two or three sons of Belial to falsely accuse him of a sin — perhaps blasphemy — calling for death by stoning. So the true servant of God paid the penalty which the law of Moses imposed upon the kind of a man — idolator — the king had degenerated into. The king is here designated as the perpetrator of the blackest crimes, not for mere silent connivance at the wicked deed but for positive and direct participation in it. As a result of his committing this crime, Joash must be placed in a class of criminals of the type of the wicked Ahab.

The church of God is never without men of the type of Joash, personages in high places in the kingdom whose sole concern seems to be the security of their position. Their aim is to be popular with whatever element or party in the church that can be useful to them for the strengthening of their position. If the exponents of the truth are in the ascendency, it is with these that they identify themselves. But they yield to the demands of the lovers of the idol, if expediency so dictates. They are therefore personages who ride the crest of whatever happens to be the wave of doctrine of the moment. If to remain in a good standing it is necessary to champion the truth, the truth they will champion with a vigor that amazes. But when after the death of Jehoiada the lovers of the lie began to clamor for the idol in preaching and writing, these Joashes will change front overnight, as it were, and serve notice that the temple of truth may be forsaken and in company with the devotees of the idol betake themselves to the groves. Then such propositions as "The good that sinners do" become the favored themes in the pulpit.

These Joashes, as that king of Judah, are often conspicuously zealous. They are avowed enemies of the Baal of the Modernists. The word *Calvinism* lies on their tongue always. They wage war with Baal's priests and will not rest until Baal's house lies in ruins. The failure on the part of their fellows to heed the summons to battle, riles and perplexes them. When the war-cry is given, they shout loudest. You find them where the fighting is heaviest. Yet their eager readiness, their briskness, their activity, however commendable by itself, is vain. Their energy is illspent. For, though Baal's house is broken down, the idol of Pelagius and the grove of Arminius with which the home-land is infested, is spared. What good sense is there in destroying Baal if the idol be spared? None whatever. For between Baal and the idol there is no essential difference. Both are offsprings of the mind of man. The children of the flesh are quick to surmise that these idols and groves are being spared out of consideration for them. They know well that after the death of the Jehoiadas their demand to be permitted to forsake the house of the Lord will be heeded. So they abide their time.

King Joash, let it be considered, had no small task to perform. He had to raze Baal's house, destroy idols and groves, repair the temple, and keep the people to the service of the temple. Now the action consisting in destroying Baal and the idols are one, the action consisting in repairing the temple another and the action consisting in keeping the people to the service still another. The three actions comprised the one task to which the king had been assigned. The same task is ours. Do we perform it? If so, every sermon is a temple, a thought-structure, in which the beauties of the Lord may be seen. But know that by nature man is an idolator, a lover of Baal. He has his false deity in which he trust, some god of his own fabrication whatever it may be. To these idols the flesh cleaves. And on the Sabbath, also flesh seats itself in the pew and must be dealt with. War must be declared upon its idols. In our sermons, the house of Baal must be seen as lying in ruins, and the idols and the groves as destroyed. It means that what is known as controversy or polemics has a legitimate place in our

sermons. This some deny. They say: let the false deity be. Preach the gospel, be positive and constructive. Your attacks on Arminius and Pelagius or whatever the god assailed may be, wearies our soul. Give us Christ. As if the Christ is not being preached! Let these complainers consider that the Lord gave command that the temple of truth be reared but also that the house of Baal be razed and the idols and the groves be destroyed. I venture to say that this decrying of all controversy in the pulpit and in The Standard Bearer finds its explanation in the sad circumstance that we love our idols and would see them spared. The flesh will consent to the razing of Baal's house and even finance the repairing of the temple if only the idols and the grove be spared. For it knows that the idol is Baal. We preach sermons that from a technical point of view are models? It is well. In these homilies the truth-structure of God stands out in all its glory? Splendid. We break down Baal's house? So we ought to do. But let us remember that this entire engagement is vain if the idols and the groves be spared. Spare the false deities and you are the friend of the foes of the Lord. After the death of the Jehoiadas, you will join their company and betake yourself in your sermons to the groves and the idols and finally to the Baals. You will end in persecuting just men. The destruction of the idol is a matter of vital importance!

It is doubtful whether Joash for his own consciousness was stirred to action as a repairer of the temple by the ambition to render himself acceptable to the order of priests, which in his kingdom was well consolidated and must have constituted the body of opposition to the patronage of heathenism. His docility as a pupil of Jehoiada was enough to endear him to the priests. In repairing the temple, he may have been acting under the impulse of a purely fleshly regard for God's house and of a fleshly attachment to the religion of his pious forbears — a religion that again had become strong since the days of Asa and Jehoshaphat. It is a fact that the princes had to beg earnestly and long — the Hebrew plainly implies this — before the king would consent to them following their heart's desire. That he yielded shows that his fear for princes was stronger in him than his regard for God's house, that in all his actions he was guided by expediency and not by right principles.

But what are we to think of these princes? They were the men of influence in the church, in all likelihood, local magistrates who judged the people in their respective territories and thus stood between the people and the king. As was said, in beseeching the king to serve the groves, they must have been speaking for the lovers of the idol among the people as much as for themselves. In their ears the people had poured their complaints; in the audience of these princes, the dissatisfaction with the existing order of things must have first been voiced. But instead of resisting the people to their faces, instead of denouncing their clamoring for a change, they, these princes talked along with the people, justified their complaints, expressed themselves as sharing their grievances and promised to speak to the king in their behalf.

The church is never without its Joashes. The church is never without its fleshly seed. But neither is the church ever without its princes, men of influence, who, though they as defenders of right principle and action and as rebukers of sinners, could be a power for good, talk along with the wayward in the church, justify their groundless dissatisfactions, place the rulers in the church in the wrong and speak to the king in behalf of the lovers of the idol.

G. M. O.

IN GOD'S OWN TIME

In God's own time — and yet we pray,
Thy kingdom come! Oh, haste the day!
And look to see the morning break,
The darkness fly, the sleeping wake.

In God's own time — afar or near —
Th' awaking trumpet we shall hear;
Shall see with clear and joyful eyes,
The light of heaven upon these skies.

In God's own time — that is the best —
We shall have peace, and joy, and rest:
The strife removed, the labor o'er,
Then care and weariness no more.

In God's own time we all shall see,
What now is hid in mystery;
Shall walk no more by faith this road,
But stand with angels near to God.

In God's own time — be patient thou —
Although the burden may thee bow;
According to thy day thy strength —
The end of this will come a length.

In God's own time — ah! yes; and soon
These twilight skies will glow at noon;
Not long amid these clouds we stand,
For God's own time is near at hand.

NOTICE

The July 15th issue of The Standard Bearer was omitted on account of the annual vacation of the Editors.

The Board of division I of the Reformed Free Publishing Association meets every Third Tuesday evening in the First Protestant Reformed Church.

Liefelijk Spreken

Wij zien veels te weinig van Gods groote werk en veels te veel van des menschen werk.

Erger wordt het, wanneer we dan gaan wegen, tellen, waardschatten en oordeelen. Want dan bekomt men een wangedrocht.

Zoo heeft men het huis des goddeloozen van alle zijden begluurd en zijn daden geproefd; men telde zijn daden, één voor één. Nadat men zijn gansche leven gewaardschat had, woog men hem, zoo heette het, in de weegschaal van Gods recht; en — hij groeide als het kruid, ook bloeide hij, omdat de gunst des Allerhoogsten hem bestraalde. En vanwege die gunst wandelde hij daarheen, terwijl de rozen zijner daden een liefelijke geur verspreidden. Men zocht en vond een zegen voor den goddelooze. Een *algemeene* zegen, 't is waar.

En was het nu maar de wereld zelf, die zulk een wangedrocht zich schiep, 't ware te verstaan. Immers, een onvernuftig man weet er niet van, en een dwaas verstaat dit niet: dat de goddeloozen groeien als het kruid, en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, *opdat* zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden. (Ps. 92:7, 8.)

Doch zoo staat de zaak, helaas, niet.

Er is een keurbende, die zich Gereformeerd noemt; en wie zou den moed hebben om hun dien naam te ontnemen?

Traditioneel zijn ze immers die keurbende? Sommigen onder hen kunnen het met hun naam bewijzen. Ze stammen uit roemrijke geslachten. Die namen werden werden gedoopt in den stroom van martelaarsbloed. Ze stammen uit zegenrijke geslachten.

En toch!

Ge kunt het weten, dat het edelste der kerken Christi bovenstaand oordeel velde. Dat oordeel staat geboekstaafd in het boek der Gereformeerde historie.

Hierboven zeiden we: "Zoo heeft men het huis des goddeloozen van alle zijden begluurd." Doch hoe men ook keek en luisterde, telde en woog, één ding heeft men niet gezien en dat ééne is *de vloek des Heeren.*

Hoe vreemd!

Hoewel men zich opmaakte om naar waarheid het huis des goddeloozen te waardschatten, vond men er juist het tegenovergestelde van wat de Heilige Geest Gods er vond.

Leest het zelf maar in Spreuken 3:33.

Die Geest vond er de vloek des Heeren, maar de Synode der Chr. Geref. Kerken vond er een zekere gunst of genade des Allerhoogsten.

Averrechts verkeerd dus.

'k Gevoel de zucht: mochten zij die ons uitwierpen het slechts bekennen.

We stemmen het u van harte toe, dat het een vreeselijke gedachte is om, namelijk, de vloek des Heeren in zijn huis te hebben.

Stelt u zich zulk een huis eens voor.

De vader is immers een fatsoenlijk mensch, een eerlijk burger des vaderlands? Hij groeide op van knaap tot man en brak uit ter rechter- en ter linkerzijde. Zijn vermogen nam hand over hand toe. Straks verkoor hij zich een maagd die hem trouw terzijde stond en rijke panden harer innige liefde schonk. In zijn huis dartelden de kinderkens.

Ontelbare malen schikten ze zich rondom de dampende disch, rijkelijk beladen, met het vette des aardrijks. Ze smulden naar hartelust want er was zelfs overvloed van kostelijke spijze.

Een weinigje later stappen ferme zonen met vader mee naar 't land, terwijl de dochters 't huis doen weergalmen van liederkens. En de grijzende moeder lacht haar tegen.

Wat lieflijk tafereel!

Geen wonder dan, dat men tot de gedachte kwam: hier woont het welgevallen des Heeren!

Doch één ding zag men niet: dit waren goddeloozen!

Als het gesprek over Jehova liep, dan speelde er een harde glimlach op vaders gelaat en haalde moeder medelijdend de schouders op. Niemand dacht er aan om vóór den maaltijd de handen te vouwen en Gode een zegen af te smeeken, want het eten stond daar toch voor hen? Waren het niet de vruchten van noesten vlijt van Vader en Jan en Kees en Piet?

Nooit hoorde men een klacht over de zonde die scheiding maakte tusschen ons en onzen God, want in die woning was er geen kennis, dat volk verstond niet.

Men hoorde hun tent niet weergalmen van hulp en heil, want ze hielpen zichzelf en elkander. God was zoo ver, ver weg!

Tevergeefs luisterde men naar den jubel vanwege de deugden des Heeren. Men zag nooit Zijn eeuwige, onbegrijpelijke liefde in den Geliefde. Als de Man van Smarten verscheen, dan schudde men het hoofd: anderen heeft Hij verlost; Zichzelven kan Hij niet verlossen.

En men ging tegenover Hem voorbij.

Dacht men aan den dood, dan was er een oogenblik van sidderenden angst: men zag zich zoo koud en star in die kist, nederdalende in de vochtige aarde.

En een onbestemd gevoel van een God, Die Zijn stoel op starren sticht.

Doch, komaan, daarover niet getreurd; laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij!

Als er een sprake Gods, door de schepping rondom hen, van Gods goddelijkheid en kracht sprak, dan hielden ze de waarheid in ongerechtigheid ten onder.

Het was een goddeloos gezin.

Daarom was daar en *is* daar de vreeselijke vloek des Heeren!

Wat ontzettende gedachte!

God staat daar, te midden van al het plechtige gedoe op den trouwdag en zegt: Ik vloek u! Ik vloekte u beiden van uwe prilste jeugd aan, want ge zijt een zaad der boosdoeners! Ik vloekte u als knaap en meisje, want ge kent Mij niet en ge wilt Mij niet. En Ik? Ik ben de Bron van 't Hoogste Goed!

God staat daar bij dien disch zoo vol geladen en terwijl men smult zegt Hij geduriglijk: Ik vloek u allen, zoodat uw tafel u tot een strik worde. Ik vloek u in uw zitten en in uw opstaan.

God loopt dien welgestelden en met zichzelf ingenomen landbouwer, mitsgaders zijne zonen, geduriglijk opzij, als ze de velden bebouwen en dondert hen toe: Ik vloek u bij een schralen, Ik vloek u bij een vollen oogst, al puilen uwe oogen uit van vet.

God ziet al den God-haat in hun diepe hart en schrijft het in Zijn gedenkboek, dat voor Zijn aangezicht is en zegt: Ik vloekte u van eeuwigheid en zal u vloeken. Gij allen hebt u weggelegd een schat des toorns bij Mij, den God des hemels en der aarde!

Komt dan eindelijk zulk een huisgezin, vader, moeder en kinderen, voor Gods troon, dan vloekt God nog en zegt: Gaat weg, gij vervloekten in het eeuwige vuur, dat voor den duivel en zijne engelen bereid is!

Ja, waarlijk, de vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen.

Doch de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen.

Dat woord *zegen* is een schoon woord. Dat is dan ook de gedachte.

Zegenen is *liefelijk spreken.* Een goed woord spreken. De zegen des Heeren is een *eulogia.*

In Gods Woord wordt het gelegd in den mond des Heeren doch ook in den mond van den mensch. Verreweg de meeste malen is het, echter, de Heere die zegent. 't Is wel waar, dat Gods volk ook God zegent, i. e., Gode een schoon woord toeroept of toezingt, maar toch is er een groot verschil. Als wij zingen: "Wij zegenen u al te zaam," dan brengen wij Hem niets toe, wat Hij niet alreede bezit.

Doch als God ons zegent, dan ontvangen we iets. De liefelijke woorden die Hij over ons uitspreekt kristalliseeren zich in heerlijke daden en werkingen.

Des Heeren zegen zijn "goede woorden, troostelijke woorden" (Zacharia 1:13).

Die liefelijke woorden zijn over Zijn volk van eeuwigheid. In de Goddelijke stilte der eeuwen eeuwigheid zijn er woorden gesproken die in de volheid des tijds uitbotten in ongekende, onbegrijpelijke zondaarsliefde. Als wij in het aangezicht staren van den Man van Smarten en al de last des toorns Gods over onze zonden op Hem zien losbranden, dan aanschouwen we, neen, dan beluisteren we het "liefelijk spreken" van onzen lieven Vader: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde!"

Straks gaat Hij onder in de kolken van den eeuwigen dood — ons ten zegen. Want Hij is aan het dragen, aan het torsen, aan het *weg*dragen van de zonde der wereld. "Ik zal nooit meer op u, Mijn volk, toornen!"

Wat een zegen!

De stilte van dien Sabbatsmorgen wordt verbroken door het geklapwiek van den Engel die den steen wentelde en — Jehova Heil verschijnt! Christus Triumfator!

Hij wordt opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Juich nu treurend Golgotha! Rossig schoon als de dageraad is de bruid des Lams. Al het vuil, dat in haar zoomen was is afgewasschen, haar kleeding is vol borduursel, vanwege de liefelijke sprake des Heeren.

Zoo ziende, door den goudglans van eeuwig erbarmen, is het overduidelijk, dat de Heere de woning der rechtvaardigen zal zegenen. Hij deed het immers van eeuwigheid? Hij heeft ons Christus Jezus gegeven en dat is de onuitsprekelijke Gave! Zal Hij ons dan met Hem niet alle dingen schenken?

Treedt nu die woning binnen. Het is de woning der rechtvaardigen.

O neen! Hunne rechtvaardigheid is niet opgebloeid uit den akker van eigen hart. Ze hebben deel aan de eeuwige gerechtigheid Gods. Ze is een gegeven goed.

Toch zijn ze nu zelf ook rechtvaardig. In beginsel is er een leven in hen, dat in al zijn willen en lieven en loven den Heere welbehaaglijk wil zijn. Tegen den vuilen stroom der zonde en der wereld en des duivels in gaat het al hooger naar de Bron dier gerechtigheid: het hart van Vader.

Die rechtvaardigheid schemert door al de uitingen huns levens.

Als zuigelingen werden ze door godvruchtige ouders alreede op den Heere geworpen. De voorgeslachten baden voor hen tot Hem Die hoort. Sommigen hunner vertrouwden op den Heere, zijnde aan hunner moeders borsten. Op den Heere werden ze geworpen van de baarmoeder af; van den buik hunner moeder aan was Hij hun God.

Stond God bij hun wieg zoo fluisterde Hij liefelijke woorden, want uit den mond der zuigelingen en der kleine kinderen bereidde Hij Zich lof.

Groeiden ze op als knaap en meisje zoo stonden ze aan grootmoeders schoot of hoorden uit moeders mond de groote werken des Heeren.

Straks staan ze en worden door den band des huwelijks verbonden, doch de bede is hun in 't hart gegeven: "Indien Gij, Heere, niet medegaat, doe ons van hier niet optrekken."

En die bede karakteriseert hun leven te zamen. Het is het geslacht, dat naar den Heere vraagt en Zijne sterkte.

Hetzij de tafel rijkbeladen is, hetzij karig, vader vouwt de handen en moeders hoofd neigt; luistert, ze bidden: "Rijke Zegenader; Stel Uw vriendelijk hart eeuwig voor ons open!"

In dagen van smart en kommer, weenen ze tot God en vertellen Hem al hun ellende; en hopende rusten ze op de Rots der Eeuwen, Die van geen wankelen weet.

Als zij omringd van tegenspoeden, bezwijken moeten, geeft Hij hun leven. Ze verstaan het, met hunne kinderen, dat alle dingen medewerken ten goede, dengenen die God liefhebben, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Ze worden grijs en het uur van hunne ontbinding is aanstaande en nog fluistert Gij lieflijk. Ze zijn nog

groen en frisch in het verkondigen Uwer deugden.

Komt dan de dood, dan is hij de deur naar het eeuwig Paleis, daarboven bij God.

En de eerste woorden in de eeuwigheid zijn: Komt, gij *gezegenden!* Liefelijke woorden van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Het duurt niet lang meer en dan zullen we nog eenmaal een liefelijke, zegenrijke klank hooren: het geschal van de bazuin des Archangels. Dan wordt er over ons lichaam een liefelijk lokkend woord gesproken: Staat op uit de dooden en Christus zal eeuwig over u lichten!

En ze begonnen vroolijk te zijn.

Dat is de hemel daarboven bij God.

Heere! Ik hoor geduriglijk van rijken zegen. Geduriglijk hoor ik van stroomen van regen op het late nagras.

Laat, Heere, van die drupp'len vallen, ook op mij, drupp'len vallen ook op mij!

G. V.

I WILL LOVE HIM

"I will love him," Jesus says it,
Can it be He speaks to me,
In those accents pure and holy,
May I grasp it — He loves me?

"I will love him," earthly love is
Tender as the clinging vine;
But the wondrous love of Jesus
Is a fountain deep, divine.

"I will love him," Lord, reveal it,
Manifest Thyself to me,
Shew me more of what Thou art,
More of what I ought to be.

"I will love him," angels cannot
Know the depth of Love Divine,
They can never say with sinners,
I am my Lord's, and He is mine.

"I will love him," blessed promise,
Hold me ever by Thy love,
May I never lose its sweetness
Till Thou welcome me above,

NOTICE

Our new treasurer's address is:

R. SCHAAFSMA

524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

A Catechism On the History of the Protestant Reformed Churches

---

PART TWO

IV. The General Grace Theory of the First Point

1. Will you mention again the distinction you made between common and general grace?

By common grace is meant the grace of God, not saving, *common* both to the elect and the reprobate, the godly and the ungodly, alleged to be manifest in the things of this present time as they are common to all men. By general grace the theory is denoted that holds that the saving grace of God is *general,* i. e., intended for all men individually. The latter theory is a denial of sovereign election and reprobation and of particular atonement and teaches that Christ died for all, but that that application of His atoning death depends upon the choice of the will of the sinner.

2. In what part of the First Point do you find the element of general grace?

In the last part. There it teaches, that it is evident from the general offer of the Gospel, that there is a certain favor or grace of God over His creatures in general. This is also the intention of the implied exegesis of such texts as Rom. 2:4; Ezek. 33:11 and 18:23, quoted by Synod to prove their contention.

3. How could you briefly and concisely formulate this part of the First Point?

Thus: In the preaching of the Gospel God is graciously inclined and bestows grace upon all the hearers. Or, still more briefly: The preaching of the Gospel is grace to all.

4. And what is the true, Reformed and Scriptural view?

That the preaching of the Gospel is, both in God's intention and in actual application, grace to the elect only, while it is a savor of death unto death for the reprobate.

5. Can you briefly outline the true Reformed and Biblical truth of particular grace?

Yes; it contains the following elements:

a. From all eternity God sovereignly loved and chose a people in Christ, ordaining them unto eternal glory through the deep way of sin and grace.

b. In their stead and in their behalf Christ, Whom God sent in the likeness of sinful flesh, suffered and died, arose from the dead and was glorified at the right hand of God, thus meriting for the elect, given Him by the Father, and for them only, all the blessings of salvation.

c. By the Spirit of grace the elect and they only are regenerated, called into the fellowship of Jesus

Christ, efficaciously and irresistibly; upon them is bestowed the saving grace whereby they believe in Christ as He is proclaimed unto them in the Gospel, whereby they are justified and santified and glorified.

d. By the same efficacious grace they are preserved unto final salvation and they can never fall away from grace, but will surely persevere even unto the end, when God will glorify them and make them heirs of all things with Jesus Christ their Lord.

e. Hence, the preaching of the Gospel is, neither in God's intention nor in actual fact, grace to all the hearers, but only to the elect, for whom Christ died and rose again, and whom God through that preaching effectually calls unto eternal life and glory.

6. Is the above outline actually the teaching of the Reformed Confessions?

It certainly is; and that thruout all the Standards of the Reformed Churches.

7. Will you quote some passages from the Confessions in proof of this last statement?

Yes; Canons of Dordrecht, I, A, 6:

"That some receive the gift of faith from God and others do not receive it, proceeds from God's eternal decree. 'For known unto God are all His works even from the beginning of the world,' Acts 15:18. 'Who worketh all things according to the counsel of His own will', Eph. 1:11. According to which decree He graciously softens the hearts of the elect, however obstinate, and inclines them to believe; while He leaves the non-elect in His just judgment in their own wickedness and obduracy. And herein is especially displayed the profound, the merciful and at the same time the righteous discrimination between men, equally involved in ruin; or that decree of election and reprobation, revealed in the Word of God which, though men of perverse, impure and unstable minds wrest to their own destruction, yet to holy and pious souls affords unspeakable consolation".

Canons of Dordrecht, II, A, 8:

For this was the sovereign counsel and most gracious will and purpose of God the Father that the quickening and saving efficacy of the most precious death of His Son should extend to all the elect, for bestowing upon them alone the gift of justifying faith, thereby to bring them infallibly to salvation; that is, it was the will of God, that Christ, by the blood of the cross, whereby He confirmed the new covenant, should effectually redeem out of every people, tribe, nation and language, all those and those only, who were from eternity chosen to salvation, and given to Him by the Father; that He should confer upon them faith, which together with all the other saving gifts of the Holy Spirit, He purchased for them by His death; should purge them from all sin, both original and actual, whether committed before or after believing; and having faithfully preserved them even to the end, should at least bring them free from every spot and blemish to the enjoyment of glory in His own presence forever".

Canons of Dordrecht, III, IV, A, 10:

"But that others who are called by the gospel, obey the call and are converted, is not to be ascribed to the proper exercise of free will, whereby one distinguishes himself above others, equally furnished with grace sufficient for faith and conversion as the proud heresy of Pelagius maintains; but it must be wholly ascribed to God who as He has chosen His own from eternity in Christ, so He confers upon them faith and repentance, rescues them from the power of darkness, and translates them into the kingdom of His own Son, that they may show forth the praises of Him, who hath called them out of darkness into His mavelous light; and may glory not in themselves but in the Lord according to the testimony of the apostles in various parts."

Canons of Dordrecht, V, A, 8:

"Thus it is not in consequence of their own merits, or strength, but of God's free mercy, that they do not totally fall from faith and grace, nor continue and perish finally in their backslidings; which, with respect to themselves is not only possible, but would undoubtedly happen; but with respect to God it is utterly impossible, since His counsel cannot be changed, nor His promise fail, neither can the call according to His purpose be revoked, nor the merit, intercession and preservation of Christ be rendered ineffectual, nor the sealing of the Holy Spirit be frustrated or obliterated".

8. Is the above mentioned doctrine sustained by Scripture?

Yes; abundantly so and in many passages.

9. Will you mention some passages?

Yes; Rom. 8:29, 30: "And whom he did foreknow them he also did predestinate to be conformed according to the image of his Son; that he might be the first-born among many brethren. Moreover, whom he did predestinate, them he also called, and whom he called them he also justified, and whom he justified them he also glorified".

Rom. 9:13: "As it is written: Jacob have I loved, but Esau have I hated.

Rom. 9:18: "Therefore, hath he mercy on whom he will have mercy and whom he will he hardeneth".

Rom. 9:16: "So, then, it is not of him that willeth, nor of him that runneth, but of God that sheweth mercy".

Eph. 1:3, 4: "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who hath blessed us with all spiritual blessings in heavenly places in Christ, according as he hath chosen us in him before the foundation of the world, that we should be holy and without blame before him in love".

John 6:37: "All that the Father giveth unto me shall come unto me; and him that cometh unto me, I will in no wise cast out".

John 6:65: "And he said: Therefore I said unto

you that no man can come unto me unless it were given unto him of my Father".

John 10:26-30: "But ye believe not because ye are not of my sheep, as I said unto you. My sheep hear my voice and I know them, and they follow me; and I give unto them eternal life; and they shall never perish, neither shall any man pluck them out of my hand. My Father which gave them me, is greater than all; and no man is able to pluck them out of my Father's hand. I and my Father are one".

I Pet. 1:4, 5: "To an inheritance incorruptible, and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you, who are kept in the power of God, through faith unto salvation ready to be revealed in the last time".

10. But, granting the truth of all this, is it not a fact, that the gospel is preached to many that are not elect and are not saved?

Most certainly. It would be quite impossible to preach the gospel to the elect only; neither is this the will of God, for the Scriptures declare that many are called but few are chosen.

11. And, if this be conceded, is it not also true, that this preaching of the gospel must be regarded as a token and power of God's grace to all that hear the gospel?

By no means. On the contrary, the Scriptures teach plainly, that the preaching of the gospel is a savor of death unto death to the reprobate, according to the righteous judgment of God.

12. Where does the Bible teach this?

In many places.

13. Will you quote a few passages?

Certainly. II Cor. 2:15, 16: "For we are unto God a sweet savor of Christ, in them that are saved and in them that perish. To the one we are the savor of death unto death, and to the other of life unto life. And who is sufficient unto these things?"

Mark 4:11, 12: "And he saith unto them, Unto you it is given to know the mystery of the kingdom of God; but unto them that are without, all these things are done in parables; that seeing they may see and not perceive and hearing they may hear and not understand; lest at any time they should be converted and their sins should be forgiven them".

Matt. 11:25, 26: "At that time Jesus answered and said, I thank thee, O Father, Lord of heaven and earth, because thou hast hid these things from the wise and prudent and hast revealed them unto babes. Even so, Father, for so it seemeth good in thy sight". Remember that Jesus spoke these words with reference to them, among whom He had preached the gospel and performed His wonderful works.

John 12:39, 40: "Therefore they could not believe, because that Esaias saith again, He hath blinded their eyes and hardened their hearts; that they should not see with their eyes, nor understand with their heart, and be converted and I should heal them".

I Pet. 2:7, 8: "Unto you, therefore, which believe he is precious; but unto them which be disobedient, the stone which the builders disallowed, the same is made the head of the corner, and a stone of stumbling and a rock of offense, even to them which stumble at the word, being disobedient, whereunto also they are appointed".

14. Do the Confessions also have something to say on this point?

Yes; for, in Canons II, B, 6 they reject the errors of those, "Who use the difference between meriting and appropriating, to the end that they may instill into the minds of the imprudent and inexperienced this teaching, that God, as far as he is concerned, has been minded of applying to all equally the benefits gained by the death of Christ; but that, while some obtain the pardon of sin and eternal life others do not, this difference depends on their own free will, which joins itself to the grace that is offered without exception, and that it is not dependent on the special gift of mercy, which powerfully works in them, that they rather than others should appropriate unto themselves this grace. For these, while they feign that they present this distinction in a sound sense, seek to instill into the people the destructive poison of the Pelagian errors".

15. But did you not say, that also the Synod of 1924 quoted from the same Confessions in support of their contention that the preaching of the gospel is grace to all that hear?

Yes, I did; Synod quoted from Canons of Dordrecht, II, 5 and III, IV, 8 and 9. In the preceding chapter we quoted them in full.

16. What, then, do the Confessions teach in Canons II, 5?

It teaches especially three things:

a. That the promise of the gospel must be preached promiscuously to all nations and men without distinction.

b. That it is, however, the good pleasure of God that determines even where that gospel shall be preached.

c. That, as to its contents, this promise of the gospel is that whosoever believeth in Christ crucified shall not perish, but have everlasting life.

Surely, this presents the promise of the gospel as strictly particular, for it is to them that believe in Christ, that is, the elect. The Gospel is not presented here as a general offer. Still less does this part of our Confession teach, that the preaching of the Gospel is grace of God to all that hear it. Synod was utterly mistaken.

17. And what do the Confessions teach in Canons III, IV, 8?

Again, especially three things:

a. That the calling by the Gospel is unfeigned. This calling of the Gospel is to repent and believe. God is serious, of course, when through the Gospel He sends this calling to any man. For, no man has the

right before God to remain in his sin and live in unbelief.

b. That God reveals, therefore, in the Gospel, that it is pleasing to Him that they that are called should come unto Him.

c. That He seriously promises eternal life and rest to as many as believe and come unto Him.

Again, this promise is strictly particular, for it is to them that believe and come to God in Christ, that is, the elect. There is not a trace in the article of the doctrine that the preaching of the Gospel is grace to all the hearers.

18. And what is the teaching of Canons III, IV, 9?

That the fault and guilt of the rejection of the gospel by the reprobate is not God's, nor Christ's, nor the gospel's, but wholly the sinner's.

19. But does not this article teach that Christ is *offered* in the Gospel?

It does; but it must be remembered, that "offer" has here the meaning of "present". Christ is, indeed, in the preaching of the Gospel, presented to all that hear. But this presentation or offering of Christ is not grace to all that hear and also this article does not even suggest such a thing.

20. But did not the synod also quote from the Scriptures in support of their declaration?

Yes, they did. They quoted Rom. 2:4; Ezek. 18:23; 33:11. For the full quotation of these texts we refer you to the previous chapter.

21. What interpretation did Synod evidently favor of Rom. 2:4?

The thoroughly Arminian interpretation, that God intended to lead man to repentance by the manifestation of His goodness and forbearance and longsuffering, but that man refused and, despising these riches of the goodness of God, perished. This is also the interpretation of Prof. L. Berkhof in his booklet on the Three Points.

22. What would you say of this interpretation from an exegetical viewpoint?

That it is quite impossible and wholly contrary to the plain words of the text. The text does not say that it is the *intention* of God in the manifestation of the divine virtues enumerated to lead to repentance, but that it actually *leads* to repentance. The apostle plainly writes: "not knowing that the goodness of God *leadeth thee to repentance*". This is not to be changed into: intendeth to lead thee to repentance.

23. But how, then, would you interpret the text?

Paul is addressing Man. (See, vss. 1 and 3.) Now, the evident question is, how Paul could write of the same Man, that God's goodness *leads* him to repentance, while on the other hand, he does not know this, despises this goodness and gathers unto himself treasures of wrath. It is very lucid that this could not possibly be asserted of the same individual. For, if the goodness of God leadeth a man to repentance, he does not despise that goodness, and if he despises the goodness of God, that goodness does not lead him to repentance. The two are mutually exclusive. Hence, the solution of this question must be sought in the fact, that the apostle is not addressing an individual, but a class. Man must be understood collectively. It is true, that the goodness of God leadeth Man to repentance, that is the elect man. It is also true, that Man despiseth this goodness of God, and that he gathers for himself treasures of wrath, not knowing that the goodness of God leadeth man to repentance. This last predicate is true of the ungodly reprobate.

24. But do not Ezek. 18:23 and 33:11 teach that God is gracious in the preaching of the gospel to the reprobate wicked?

This is surely the interpretation of the synod of 1924, as well as of Prof. L. Berkhof in his booklet written in defense of the Three Points. But notice, with regard to these two texts, which are essentially the same in meaning:

a. That in neither of these passages is there any offer of grace or salvation at all, as far as the form of the texts is concerned. In both passages we have a direct statement by the Lord, the God of Israel, that He hath no pleasure in the death of the wicked, but therein that he turn and live. In the text from ch. 33 this statement stands in the form of an oath. It is, therefore, no offer, but a most emphatic divine assertion.

b. That in both the texts it is the house of Israel that is addressed. The Lord, therefore, through His prophet does not address the wicked in general, but the Church, they that are called His people, whom He has chosen, but that have departed from the way of the covenant of the Lord. This certainly does not plead in favor of the interpretation, that would apply this text to the reprobate wicked, or to elect and reprobate alike. It is His people, whom the Lord assures of His forgiving mercy.

c. This is corroborated by the context, especially of the text in ch. 33:11. There the assertion of forgiving grace by the Lord is an answer to the complaint of the people of God: "If our transgressions and our sins be upon us, and we pine away in them, how should we then live?" They were conscious of their sin. They felt that they were worthy of condemnation and death because of their transgressions. And they did not see a way out. They did not understand that the Lord is abundant in tender mercy and forgiving grace. They pined away in their sin, and they must surely die. To these people the Lord answers, that there is abundant hope. For He hath no pleasure in the death of His people, even when they have departed from His ways. He will have mercy on them and forgive. Therefore, let them turn and He will pardon and they shall live.

d. And, finally, notice that the Lord has no pleasure in the death of the wicked that turns and lives. Scripture elsewhere frequently testifies that the Lord

does have a holy pleasure in the destruction of the wicked. For, He hates all the workers of iniquity, and He shall laugh in their destruction and hold them in derision. But the Lord does have pleasure that the wicked turn from their evil way. And when they turn from their wicked way and are wicked no more, He delights in their life and giveth it unto them abundantly by His grace.

From all these elements it ought to be very evident that the texts cannot be applied to the reprobate wicked; and, surely, that there is no general offer of grace in these passages from Ezekiel.

H. H.

I SHALL GO TO BE WITH JESUS

When this busy life is ended,
And my work on earth is done;
When I lay aside my burden,
At the setting of the sun,

I shall go to be with Jesus;
I shall see His blessed face;
I shall sing His praise in glory,
Saved by His redeeming grace.

When the sun goes down forever,
And the moon her way forsakes,
With the dawn of judgment morning,
When my dust from sleep awakes,

I shall go to be with Jesus;
I shall see His blessed face;
I shall sing His praise in glory,
Saved by His redeeming grace.

Loved ones who have grown a-weary
And have left me by the way
I shall meet again, and, with them
At the breaking of the day

I shall go to be with Jesus;
I shall see His blessed face;
I shall sing His praise in glory,
Saved by His redeeming grace.

O Thou Everlasting Father,
Love me, guide me, keep me still,
That when Thou shalt have completely
Wrought in me Thy perfect will

I shall go to be with Jesus;
I shall see His blessed face;
I shall sing His praise in glory,
Saved by His redeeming grace.

Thomas

Joh. 14:5, 6.

Thomas was een man, zoo zegt een schrijver, die een zaak spoedig geloofde en er even spoedig aan twijfelde of het voorgestelde einddoel wel te bereiken was. En nog een ander noteerde, dat de Apostel zijn geloof bouwde op wat hij zag en na het gezien te hebben wel overwoog en tot in de kleinste bijzonderheden analiseerde, om daarna pas tot het welslagen of het mislukken te concludeeren.

Mooi gezegd en aannemelijk voorgesteld, doch zeker niet op hetgeen de Schrift ons biedt gebaseerd.

Ons werd een vorige maal duidelijk, dat geen twijfel, doch kalm nadenken tot openbaring kwam toen Thomas resoluut het uitsprak 'laat ons dan met Hem gaan en met Hem sterven.' Het was de sprake van een liefhebbend hart. Schoon zelf niets begrijpend van dat naderend sterven en evenmin naar opheldering vragend, wat in dezen toch wel verwacht kon worden, spreekt er in zijn taal een beslistheid die weldadig aandoet. Hij heeft geen critiek op Jezus' handelwijze zooals Petrus. Integendeel, in volle overgegevendheid des harten, aanvaardt hij de te komen catastrophe, ook al zal het zijn leven kosten. De dood moge dan een einde maken aan al die schoone verwachtingen welke hij had omtrent den persoon, het werk en het op te richten koninkrijk van den Heiland, het is ten slotte alles om het even, als Jezus gaat sterven dan gaan wij met Hem den dood in, hoe verschrikkelijk en onnoodig het ook moge schijnen. Thomas een Rationalist te noemen met dit alles voor oogen, eischt ontzettend veel verbeeldingskracht. Het gaat er bij Thomas niet om aan Jezus' woord te twijfelen, noch ook om afwijkingen te vinden in hetgeen door Jezus gesproken was, om daarna te trachten aan te toonen, dat ten slotte alles eenmaal geloofd nu moet losgelaten worden, neen, het is wel duister in zijn ziel, doch zelfs in het duister verlaat hem de liefde tot zijn Heiland niet.

Wat echter voor alle dingen duidelijk was en door Thomas beter gezien werd dan door een der andere discipelen, was het feit dat de wereld in dezen de sterkere over den Heiland was en er niets anders dan een eindelijk sterven voor den Meester en zijn mede-apostelen overbleef. Voeg hierbij, dat geen der discipelen het doel, karakter noch de noodzakelijkheid van dit lijden en sterven ook maar in een enkel opzicht verstonden en Thomas een man was van melancholischen aanleg en karakter en het is te verstaan, hoe hij alreeds, dat lijden vooruit liep en het lijden dat er nog niet was, alreede smaakte. We kunnen het ons voorstellen wanneer we ons deze dingen eenigszins indenken hoe deze discipel het naderend einde verbeidde. Weliswaar was hij niet alleen in die droeve omstandigheden, maar op dit oogenblik overstroomt en overweldigt hem meer dan de overigen het verschrikkelijke van het op handen zijnde einde. En in die duisternis schept hij later een

ingebeelde eenzaamheid waaruit hij niet ontwaakt ook al leggen de andere discipelen, als om strijd getuigenis af, dat de Heere waarlijk was opgestaan. Afzondering en eenzaamheid zijn goed en soms voor tijd en wijle noodzakelijk en vruchtbaar. Maar dan moet er in die afzondering een zoeken zijn naar den omgang met God, een verlangen om het heilgeheim leeren te verstaan waarin de ziel alleen met zijn God bezig is. Dat nu ontbrak en in plaats daarvan is Thomas bezig met en verliest zich in duisternis en de schaduw des doods.

In die stemming der ziel vinden wij hem saamvergaderd met den Meester en de discipelen in de opperzaal te Jeruzalem. De Heere heeft met Zijne discipelen het Pascha voor het laatst gevierd en dit Oud-Testamentisch Pascha in het Heilig Avondmaal veranderd. Hij heeft den discipelen gewezen op het verbroken brood en den vergoten wijn. Voor dat dit feest gevierd en in zijn rijke beteekenis verklaard was, is de Heiland begonnen op dat einde van al Zijn arbeid te wijzen en de zijnen voor te bereiden. En niet alleen door de instelling van het Avondmaal, maar ook na het gebruik er van blijft Hij de discipelen op dat einde wijzen en in verband hiermede verder onderwijzen.

Het was een ure van sterke spanning voor de discipelen. Een ure waarin de tooneelen elkander zoo snel afwisselden, dat het schier onmogelijk was, om ten volle te beseffen wat er geschiedde.

De Heiland had Zijne lendenen omgord en de voeten der discipelen gewasschen, een vermaning tot de jongeren gericht, opdat zij steeds, als straks hun Meester er niet meer zijn zou, elkander in liefde zouden dienen, iets waaraan zij, die nog slechts kort geleden gestreden hadden over de vraag wie toch wel de meeste zou zijn, zeer beslist behoefte hadden, en dat zonder uitzondering.

Daarna had de Heere het verschrikkelijke woord gesproken, dat één hunner Hem zou verraden, een woord dat er op aangelegd was, om de meest onversaagde onder hen met onrust te vervullen en tot zichzelven te doen inkeeren, gelijk uit het onstuimig vragen 'ben ik het Heere?' genoegzaam bleek.

In nauw verband hiermee stond Petrus' grootspreken en betweterij, van niet geërgerd te zullen worden, van met den Heiland in den dood te zullen gaan, ook dan zelfs, als al de anderen gevloden waren. Overmoedige discipel, die van nu aan zou uitblinken in zijn lafhartigheid, en die juist het omgekeerde bedoelde van wat hij uitgesproken had. Petrus wilde niet sterven, doch, gelijk later in den hof zeer duidelijk bleek, in plaats van te sterven, of ook den Heiland te zien sterven, er voor alle dingen op uit was den Meester, en in geval dat onmogelijk mocht blijken, zichzelven voor den dood te beveiligen. De Heiland had den jonger, die in den gloed zijner liefde tot zijn Meester op dat oogenblik wel meende wat hij zeide, het tegendeel voorspeld: 'Gij zult Mij driemaal verloochenen, voor het hanengekraai.'

En ten slotte was de Heere begonnen met de woorden van troost tot de zijnen te spreken: 'Uw hart worde niet ontroerd . . . . '

Alles wees dus naar het naderend einde, het einde waar niemand hunner aan wilde noch de reden, de noodzakelijkheid en doel van zagen.

Te midden van deze omstandigheden vinden we in Thomas de aandachtige luisteraar. Voor hem, meer dan dit het geval was met een der andere discipelen, stond het vast, dat het einde den dood zou zijn. Sinds hun gang naar Bethanië, alwaar Lazarus was gestorven en ook opgewekt, had de gedachte aan het sterven des Heilands hem geen oogenblik losgelaten. Maar ook dient gezegd, dat, mocht er in verband met dat sterven nog een vonk der hope gloren, Thomas gewillig is om te luisteren, ja, als het er op aankomt, onderwezen wil worden aangaande de te komen dingen. En zegt Jezus, tot troost der discipelen, gij weet waar Ik heenga en den weg weet gij, dan is het Thomas, wien het te machtig wordt. De donkerheid had zijn ziel omfloerst, de duisternis die er over des Heilands sterven hing hield hij omarmd, en ziet, daar klinkt het, in verband met het droeve verscheiden des Heeren, kalm en rustig, den weg weet gij en ge weet waar ik heenga.

Daar, zoo dacht Thomas, zit het juist op vast. Als Jezus weggaat, en dat gaat Hij, dan zal dat het einde zijn. We houden dan een heerlijke gedachtenis omtrent den Meester over, maar dat is dan ook alles. Hem ooit weer te ontmoeten, hoe zou dat mogelijk zijn?

Het Vaderhuis is één ding, Jezus lijden en dood iets geheel anders. De Meester moge meenen, dat zij den weg tot den Vader kennen, Thomas ziet den weg niet verder dan eindigend in Christus' dood. Daar houdt de weg op. Verder kan hij in den gang zijner gedachten niet komen, hoe hij het ook keerde en overwoog, het einde was telkens weer: De dood. En uit die gedachtengang kon hij zich maar niet losmaken; — de visieuze cirkel.

Het is opmerkelijk, dat Thomas hier het woord neemt en dat in aller naam. We zouden verwachten, dat Petrus, zooals gewoonlijk de woordvoerder zou zijn. Of was deze bezig met geheel andere gedachten, in verband met de aangekondigde verloochening, en wellicht zoover weg, dat hij van het gesprokene troostwoord des Heilands niets heeft gehoord? Denkt Petrus over zwaard en vuur, machtig verzet en overwinning op de vijanden, in ieder geval aan krachtig ontzet, waarin hij, Petrus, als de reus zal optreden en zelfs de Meester na afloop er van zal moeten erkennen wat een man Petrus toch wel is? Jona's zoon staat zoo geheel anders tegenover het naderend lijden en sterven. Sterven is het laatste woord wat er bij hem niet in wil. De oorzaak van dit alles ligt in het feit, dat hij zich met het sterven niet kan verzoenen, schoon hij, evenals de anderen, instinctief gevoelt, dat het daar op uit zal loopen, zijn groote woorden ten spijt.

Hoe geheel anders staat het met Thomas. Thomas wil wel sterven en dus doen wat Petrus in zijn voort-

varendheid meende te zullen doen en niet zou kunnen, maar in dat sterven sterft dan ook zijn laatste hoop.

Spreekt nu Jezus over den weg, die de discipelen kennen, dan scherpt Thomas zijn ooren, zegt kort en bondig: Daar weten wij niets van, wat we weten is, dat de dood ons wacht. Meer niet.

Treft hier uit Thomas' mond den Heiland een zacht verwijt? Hij zegt twee dingen, en het laatste schijnt de grond te zijn voor het eerste. Wij weten niet waar gij heengaat, omdat wij den weg niet weten. Wij weten den weg niet, omdat ge ons den weg niet wijst, of gewezen hebt, precies het omgekeerde van wat de Heiland hen even te voren had gezegd. Thomas houdt er een scherp te veroordeelen zelfbeklag op na, dat kant noch wal raakt. Het kan toch door hem niet ontkend worden, dat Jezus in gansch Zijn omwandeling op aarde, Zijn onderwijs er op ingericht had, dat sterven en lijden de voorwaarden waren, zou Hij daarna en daardoor tot Zijne heerlijkheid ingaan? En spreekt Thomas den Heiland niet rechtstreeks tegen? Inderdaad.

Toch mag niet vergeten, dat voor Thomas' bewustzijn, op dit oogenblik, hij werkelijk niet den weg wist, noch de plaats waarover Jezus sprak. We zeggen wat zijn bewustzijn betreft. Thomas zit in de schaduw des doods te turen, lusteloos, hopeloos en zonder licht.

Thomas wist op het oogenblik niet *dat* hij wist. Hij wist veel meer dan hij op dit moment wil in staat was rekenschap van te geven. Het verging hem zooals het een kind op school vergaat, dat zijn les geleerd heeft, maar door een plotseling voorval of vrees, het eens geleerde met geen mogelijkheid te voorschijn kan roepen.

In des discipels onder of beneden bewustzijn lag Jezus' onderwijs, in verband met den weg welke zij wisten, als onvruchtbaar kapitaal opgestapeld, terwijl zijn bewustzijn vervuld is enkel en alleen met de eene gedachte: Jezus gaat sterven, een gedachte die hem zoo sterk heeft aangegrepen, hem zoo ontzet en geheel vervult, dat er niets over den drempel van zijn bewustzijn kan komen, om die postgevatte gedachte in helder licht te plaatsen.

Wel blijft Thomas, in tegenstelling met Petrus, zichzelven gelijk, maar dat neemt niet het zondige van zijn overdrijving weg. Het zat bij Thomas vast op het feit, dat zijn oog gericht was op de aarde en de lichtstralen des hemels om hem heen, zoo met volle hand gestrooid en heenwezen naar den hemel, door hem niet werden opgemerkt.

Hierbij komt, dat ook de discipelen aan verder onderwijs groote behoefte hebben, vooral met het oog op de taak, die hen straks wacht als Jezus ten hemel gevaren is.

Ook daartoe diende, uit paedagogisch oogpunt, Jezus vraaguitlokkend woord, opdat Hij hen nu alreeds mag verrijken met het heerlijke woord: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot den Vader dan door Mij.'

(Wordt vervolgd)

W. V.

Op Reis en Terug

"Als iemand verre reizen doet, dan kan hij wat verhalen." Dat zal waar zijn!

En een verre reis hebben we gedaan.

Het is nu alweer eenige weken verleden, dat we onze geliefde gemeente verlieten om naar Grand Rapids te reizen per auto. En morgen, zoo de Heere wil, gaan we weer huiswaarts.

Wat een lange rit!

Dag in dag uit gaat het van 't verre Westen naar, wat wij noemen, het Oosten.

De Heere wilde ons begeleiden en veilig doen aankomen, te midden van bloedverwanten en vrienden.

Toen kwam de drukke Classis-week, waar we het genoegen hadden, om met de leiders onzer kerken, predikanten, ouderlingen en diakenen, gemeenschap te oefenen.

We troffen het ook mooi, dat we den Velddag der kerken in Franklin Park bijwonen konden. Vele der broeders en zusters onzer Oostersche gemeenten hebben we mogen ontmoeten.

Bovendien mochten we het Woord bedienen in vier onzer gemeenten, waaronder ook onze oude gemeente Hudsonville. Het deed ons goed om u allen te zien.

Aangaande de besluiten der Classis, was het ons tot groote vreugde, dat de Los Angeles gemeente financieel geholpen werd, zoodat ze eigen leeraar kon beroepen. Dat heeft ze nu gedaan en we hopen van harte, dat zij spoedig den man van Gods Raad moge ontvangen. Ze beriep Ds. Cammenga van Rock Valley, Iowa.*

Onze gemeente gaf ons vier Zondagen vacantie, doch vanwege de zwakheid mijner vrouw, die in Grand Rapids geopereerd werd, moest er nog een week bijkomen om aan te sterken. Ze is geheel hersteld nu. Den Heere zij de dank gebracht!

En nu hopen we morgen weer op reis te gaan, zoo de Heere wil.

Ik kan u verzekeren, dat hoewel wij veel genoten hebben van u allen, wij zeer begeerig zijn om naar huis te gaan. We verlangen naar onze gemeente. En het is zes dagen rijden per auto. Voorzeker een lange reis. De afstand van Redlands naar Grand Rapids is 2478 mijlen.

De Heere begeleide ons en brenge ons veilig thuis, kon het met Zijn Raad bestaan, is onze bede.

We weten wel, dat er overal gevaar is, doch het schijnt veel gevaarlijker op reis dan thuis, vooral als men denkt aan de bergen en afgronden. Doch de Heere regeert. En regeert over alles.

Onze oogen zijn gericht naar Redlands, naar het Westen, doch allereerst naar Boven!

We zitten zoo ver van u allen verwijderd, dat ik het wagen zal u te verzoeken ons eens te schrijven. "Een goede tijding uit een ver land is als koud water op een vermoeide ziel."

Tot wederziens!

G. V.

*) We ontvingen bericht uit L. A. dat Ds. C. deze roeping aannam. — H. H.

The Vine and Its Branches

(Continuation)

The branch, as we said in our former article, is an outgrowth of the vine from which it derives the vital saps necessary for life. Now the believer, as we have seen, is no outgrowth of Christ. Nevertheless the believers are peculiarly vitally connected with him. The connection is of such a character as to constitute Him and them an organism. For He has our human nature. In this nature He was despised and rejected of men, a this nature He was despised and rejected of men, a man of sorrows, and acquainted with grief. In this nature He bore our griefs and carried our sorrows, was wounded for our transgressions; was bruised for our iniquities. Hence, this nature the Holy Spirit entered to quicken and glorify it. In this nature the Spirit dwells. Entering the church, He proceeded from this nature glorified. As a result of the Spirit dwelling in it, this human nature became unto the believers the seat of life. It means that the believer is vitally connected with this nature through the Spirit. The branch is vitally connected with the vine.

Further, the branch, we saw, is an outgrowth of the vine. Although the believer is no outgrowth of Christ's human nature, yet His appearance as a child of the light is the work of the Spirit dwelling in Christ's human nature. Finally, the same life — same as to kind — dwells both in Christ's human nature and in the believer. Thus it appears that the believer is indeed vitally related to Christ the man, and therefore to Christ the God, as the human nature is His personal property. The connection is of such a nature as to constitute the two an organism.

Thus it appears that the fulness also dwells in Christ's human nature in an organical sense. That it does so is due to the Spirit of Christ dwelling in His assumed nature.

It is plain that the believer is connected with Christ in a manner in which he is not connected with God. Christ as to His human nature is unto the believer the seat and channel of life. Not so God. Of that life He (God) is the creative source. Further, the same life — same as to kind — dwelling in the believers dwells in Christ (in His human nature). This cannot be said of either the Father nor the Spirit. Finally, the same Spirit dwelling in the believer dwells in Christ's human nature. This, too, is not applicable to neither the Father nor the Spirit nor the Son. The person of the Spirit dwells neither in the person of the Son nor in that of the Father.

Why was the human nature of Christ so honored? Because in that nature He atoned for our sins and merited for His people life eternal. Hence, that nature yields, so to say, to God the right to forgive and to bless. Therefore he who confesses that Jesus Christ is come into the flesh is of God. And every spirit that confesseth not that Jesus Christ is come into the flesh is not of God; and this is that spirit of the antichrist. He who denies the Christ and in particular the human nature of Christ as the seat and channel of life, love and grace, yea of every blessing God bestows, is attacking the righteousness and holiness of God. Christ must be confessed as the vine. The plain teachings of Scripture are that only His branches have life in themselves and dwell in the light of God's countenance. For in Him, the vine, all the fulness dwells.

Let us now return to that point where we paused and proceed from there on. We were directing our attention to the peculiar properties of the body of the church. The specific property upon which we were dwelling is that imaged by the vine in nature. And so then the plain teaching of this figure is that Christ and the believer constitute an organism, the seat and channel of whose life is the assured human nature of the Savior. The explanation of this truth comprised our previous article. Before leaving this phase of our subject we wish to add that the believers, because of the operations of the indwelling Spirit, transport themselves, so to say, in Christ and appropriate unto themselves by a living active faith the blessings of which the assumed human nature of Christ is the seat. In a word, the believers are united in Christ by a living, active faith of which this Spirit is the workman. Their entire being hungers for and goes out to Christ. Thus these branches are at once consciously, vitally related to the vine, Christ. This vital relation, known in theology as *the mystical union,* includes the element of faith.

Further, the believers, in virtue of their being members of one body, are in Christ organically related to one another. In each member and in Christ dwelleth the Spirit; and circulates a life, of which Christ is the seat.

The allegory makes mention of two kinds of branches, the fruit-bearing and the non-fruitbearing branches. The latter are referred to by many expositors as being dead. But it is to be noticed that in the discourse of Christ, they appear as being not dead but non-fruitbearing. It is a matter of common knowledge that in nature the non-fruitbearing branch is not dead but as much alive as the fruit-bearing branch. The difference between the two is that the one is fertile and the other barren. But the barren branch lives. It thrives upon the vine. Into it also the vine urges its vital saps. It is the vine and as such a part of the organism. This cannot be said of a dead branch. Such a branch thrives not upon the vine, and receives nothing from it.

So, too, the unbelieving covenant member of which the non-fruitbearing branch is a figure. This branch, though spiritually dead through trespasses and sin, is alive rationally. In a sense, he is in and thrives

upon Christ. He has his pound. He is enlightened, tastes the heavenly gift, is made partaker of the Holy Ghost, taste the word of God, and the powers of the world to come (Heb. 6:4-5). From whence this light; from whence the Spirit; from whence the capacity to taste the word? From Christ.

Know, then, that the barren branch, too, feeds, so to say, upon the vine. But he bears no fruit for the divine husbandman and is therefore an abominable branch. Like the fig-tree he takes all and gives nothing. He is a selfish branch. He exists for himself and ends as to all its action, in self. So he is a branch spiritually dead and thus ill-disposed toward the divine Husbandman. And the antipathy, fixed dislike, hatred of God that lurks in his bosom eventually flares up. Sin takes occasion by the commandment, the truth, the word that is tasted. There are passions of sin by the law, by the very glory of God which this barren branch has seen and sees in the face of the Christ that is preached. And these passions bring forth fruit unto death. And the last state of this branch is worse than the first. He is hardened by the Spirit through the lusts of his heart in conjunction with the word that he tastes. He falls away and to renew him again unto repentance is impossible.

This branch the Father taketh away. It is not likely that this taking away is at least exclusively so that action consisting in its excommunicating the rotten member. This *taking away* is the action of the divine Husbandman described above. It consists in Him giving up this branch to sin by the word through the lusts of the heart. This casting away is at once a casting forth of the barren branch. And the branch, so cast forth withers. His withering, or, dropping the figurative speech of the parable, his apostacy, his falling away, his returning to his vomit, his avowed hatred for the Lord and open rebellion, his display of fierce antipathy to things holy, in a word, his withering, is the other side of his being cast away by the Father. Finally he is burned with the rest of his kind, cast into the fire of eternal hell, then when his measure of iniquity he has filled.

Yet this branch perishes as a responsible creature. For he hears and tastes. And of his action he is the subject. He resolves to be a partaker of the Holy Ghost without bearing fruit for God. He hardens himself, wills to finally withdraw himself from Christ, wills to lie in sin and to live out his life unrepentant.

From this it must not be concluded that a saint had fallen away so that, as a result of the taking away of this branch, the organism is now incomplete. The barren branches do not properly belong to the vine. Hence the organism is incomplete without them. The true branches that bear fruit abide in Christ who is their sphere of life. In Him they were engrafted by the Father. And their abiding in Him is likewise an action of which the Father is the Author. And being fruit-bearing branches, the Father purges them that they may bring forth more fruit. He cleanses them through the word He speaks for His word is the word of life. They live and will live forever more because He has spoken. And because His words abide in them, they ask what they will and it is done unto them, because in their asking they abide by the Word.

G. M. O.

Vraag

De Hollandsche Mannenvereeniging van de Fuller Ave. Prot. Geref. Kerk, te Grand Rapids, Mich., vraagt ons:

Wat moeten we verstaan door den tabernakel volgens Hebr. 9:11?

Antwoord:

Er zijn vele antwoorden gegeven op deze vraag, waarvan echter slechts twee onze ernstige aandacht verdienen, n.l., het antwoord, dat door dezen tabernakel de menschelijke natuur van den Heiland verstaat; en het antwoord, dat hierdoor de "lagere hemelen" verstaan wil hebben.

Voor de laatste gedachte pleit hetgeen we lezen in Hebr. 4:14, waar we lezen, dat Jezus door de hemelen doorgegaan is.

Voor het eerste antwoord pleit het volgende:

1. Dat onze aardsche menschelijke natuur ook op andere plaatsen der Heilige Schrift een tabernakel wordt genoemd. II Cor. 5:1; II Pet. 1:14.

2. Dat Jezus Zelf Zijn lichaam vergelijkt bij den tempel, en zegt: "Breekt dezen tempel af en in drie dagen zal Ik hem wederom opbouwen," ziende op zijn sterven en opstanding. Joh. 2:19.

3. Dat in Hebr. 10:20 ons gezegd wordt, dat de weg in het heiligdom (het hemelsche heilige der heiligen) door den Heiland is ingewijd door het voorhangsel, dat is Zijn vleesch. Hij ging dus door Zijn gebroken vleesch, niet door de "lagere hemelen" in het heiligdom in.

4. Dat bij den dood van Jezus het voorhangsel des tempels scheurde, aanduidende, dat door het verbroken worden van Jezus' menschelijke natuur, met de storting van Zijn eigen bloed, den weg tot in het binnenste heiligdom voor eeuwig ontsloten was.

5. Dat dit ook veel meer in overeenstemming is met het beeld van den aardschen tabernakel, waarin het heiligdom door het voorhangsel van den "eersten tabernakel" gescheiden was. Als het voorhangsel Jezus' vleesch is, dan is het onmogelijk te verstaan hoe de "lagere hemelen" kunnen zijn bedoeld door den tabernakel in Hebr. 9:11.

Om al deze redenen geef ik dan ook aan deze verklaring de voorkeur.

H. H.